

กับ อารุจิยะ ปริศนา ทำนองนั้น

ตอน
เกมตอนตัว

TAISHUTSU GAME
©Sei HATSUNO 2008, 2010
Illustration by Hiko Yamanaka
First published in Japan in 2010 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.
Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

PHOENIX

เรื่อง เซ อัทสึโนะ
แปล ธนกร จรูญโสภณศักดิ์

โลโก้โนเวล ลำดับที่ 14

กับ **อาร์จิกะ**
ปริศนา
ทำนองนั้น

ตอน เกมดอนตัว

เซ ฮัตสึโนะ
เรื่อง

ฮิโกะ ยามานากะ
ภาพ

ธนกร จรุงญโสภาณศักดิ์
แปล

พิมพ์ครั้งแรก สิงหาคม 2560

ISBN

978-616-8105-21-4

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้
ตามพระราชบัญญัติ
(ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ
รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง
ดัดแปลงวีดิทัศน์ หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบ
และวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เรื่องราวที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้เป็น
เรื่องแต่ง ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคล
เหตุการณ์ หรือสถานที่ที่มีอยู่จริง
แต่อย่างใด

ยังงั้นก็ไม่มีวันยอมรับความสัมพันธ์รักร่วมเพศแบบนี้ได้ขาด

1

ตอนนั้นเป็นช่วงฤดูใบไม้ร่วงของมัธยมปลายปีหนึ่ง

ฉันยืนสูดหายใจลึก ๆ อยู่หน้าประตูห้องหมายเลข 205 ของ
อพาร์ทเมนต์ ตอนมองมาจากข้างนอก มันเป็นห้องมืดๆ ที่ถูกปิด
ด้วยผ้าม่านอย่างหนา

กดอินเตอร์โฟน แต่ไม่มีเสียงตอบรับใดๆ เมื่อลองกดรั้วๆ
เหมือนกดปุ่มชิงตอบคำถาม ฉันก็รู้สึกสนุกเกินคาด หากแต่ยังไม่มี
ปฏิกิริยาตอบสนองดังคาด แต่ก็รู้ว่าคนคนนั้นต้องหมกตัวอยู่ในห้องนี้
แน่ๆ

เฮ้— ย ออกมา

มาถึงขั้นนี้ฉันดันนึกถึงตำนานองคฺสุริยเทพที่หมกตัวอยู่ในถ้ำ
อามาโนะอิวาโตะขึ้นมาเสียได้ คนที่บอกฉันว่า “จริงๆ แล้วนะนะ...”
ไม่ใช่ใครอื่น ก็หมอนี่แหละ เรื่องที่ว่าองคฺสุริยเทพเป็นเทพเป็นเรื่อง
ธรรมดาที่ใครๆ ก็รู้ แต่ว่าในบันทึกเกมเปเชซุซุ¹ กลับปรากฏตัว
ในฐานะเทพที่เป็นผู้ชาย ในบันทึกจดหมายเหตุนิจิกิ² ก็ปรากฏตัว
ในฐานะเทพที่มีสองเพศ บทสนทนานั้นเป็นเหมือนลางบอกเหตุว่า
จะเกิดสถานการณ์แบบนี้ขึ้นจริงๆ —

ฉันเอามือล้วงเข้าไปในกระเป๋าเครื่องแบบนักเรียนเพื่อหยิบ

¹ บันทึกสงครามระหว่างตระกูลมินาโมโตะกับตระกูลโทะระที่เขียนขึ้น
ในปลายสมัยเฮอัน (ค.ศ. 794-1185)

² บันทึกที่ปรากฏในพงศาวดารญี่ปุ่นในสมัยนาระ (ค.ศ. 710-794)

โทรศัพท์มือถือขึ้นมาลงโทรศัพท์ เสียงรอสายดังขึ้นอย่างเปล่าประโยชน์ อยู่ห้าหกครั้ง ก่อนจะเปลี่ยนไปเป็นเสียงคล้ายเครื่องจักรกลที่มาพร้อมกับระบบรับฝากข้อความในมือถือ ชั่วพริบตาฉันเองก็ได้ยินเสียงคล้ายขลุ่ยดังมาจากครัว เสียงแบบขลุ่ยญี่ปุ่นนี่ กาดม้น้ำสัมนี่ เวลาน้ำเดือดจะมีเสียงแบบนี้แหละ หืม เอ ลักพักก็รู้สึกว่ามีใครปิดเตาแก๊ส แล้วทุกอย่างก็กลับคืนสู่ความสงบนิ่งจนกระทั่งได้ยินเสียงน้ำหยุด

“เข้าไปละนะ”

เมื่อเคาะเรียกแล้วก็มียิ่งเดินตึงตังจากข้างใน เพิ่งจะมารีบร้อนเอาตอนนี้ก็สายไปแล้วละ ฉันใช้กุญแจสำรองที่ขอยืมมาจากพี่สาวของหมอนี่เปิดประตู มีโซ่คล้องประตูอยู่ ก็เลยนึกถึงคำแนะนำที่ได้รับตอนยืมกุญแจสำรอง อย่างที่บอกเลย ถ้าสอดนิ้วชี้ไว้ใต้โซ่คล้องประตูตรงช่องว่างระหว่างประตูที่เปิดแ้มอยู่แล้วยกโซ่ขึ้นก็จะปลดล็อกได้ไม่ยาก อาคารไม้อายุสามสิบปีที่ใกล้จะได้เวลารื้อถอนเพื่อปลูกสร้างใหม่ ความเก่าทรมนั่นไม่ได้มีไว้แค่โซรัลนะ

“ไม่จริงน้า”

ฮารุตะอยู่ในชุดนอนลงไปนั่งกองกับพื้นพุดขึ้นด้วยน้ำเสียงนำเวทนา แวตาสั่นไหวด้วยความหวาดกลัว

เป็นระยะเวลาหนึ่งสัปดาห์ที่เขาขาดเรียนโดยไม่แจ้งเหตุผล ไม่มี ต้องบอกว่าเป็นระยะเวลาหนึ่งสัปดาห์ที่หมอนี่เอาแต่หมกตัวในห้องน่าจะถูกต้องกว่า ต่อให้ค่าเช่าห้องราคาแค่หนึ่งหมื่นสองพันเยน แถมพ่อแม้อยช่วยออกให้ครึ่งหนึ่งก็เถอะ แต่การที่มาเช่าอพาร์ทเมนต์แทนที่จะอยู่ห้องที่บ้านตัวเอง ในฐานะเพื่อนร่วมชั้น ฉันให้อภัยไม่ได้ ถึงแม้ว่าในกรณีของหมอนี่จะมีเรื่องราวที่ซับซ้อนอยู่เล็กน้อย...

ทำยี่นที่น่าเกรงขามของฉันเกิดเป็นเงาขึ้นมา

ฮารุตะพยายามหนีจากเงา นั้น เขากระโดดตัวถอยหลังทิ้ง ๆ ที่
ยังนั่งอยู่ที่พื้น ไปซุกตัวอยู่ในจุดที่ลึกสุดของห้อง

ฉันถอดรองเท้าแล้วเดินเข้าห้อง เมื่อใช้มือทั้งสองข้างแหวก
ม่านออกและเปิดหน้าต่าง แสงแดดและอากาศสดชื่นไหลวนเข้ามา
ในห้อง ห้องนี้จัดว่าอยู่ในสภาพสะอาดเรียบร้อยเมื่อเทียบกับว่า
เป็นห้องที่ใช้หมกตัวอยู่เป็นลับตาห์ เนื่องจากเป็นห้องที่อ้างว่าใช้
เรียนหนังสือ ก็เลยไม่มีเฟอร์นิเจอร์ที่ไม่จำเป็นตั้งแต่แรก ส่วนครัว
มีพื้นที่สำหรับอ่างล้างจานขนาดเล็กและเตาทำอาหาร เป็นห้องเดี่ยว
ที่มีตู้เก็บของในตัว มีโต๊ะกินข้าวเดี่ยวที่เก็บมาจากที่ทิ้งขยะ ชั้นวาง
หนังสือกับชุดเครื่องเสียงขนาดเล็ก และถุงนอนที่ยังอุ่นจากความร้อน
ของร่างกายคนจนถึงเมื่อ

ฮารุตะคลานสี่ขากลับมา นั่งอยู่หน้าโต๊ะเดี่ยวกำลังเสยผมยุ่ง
ไม่เป็นทรงและเหลือบมองมาทางนี้ “ไหน ๆ ก็เข้ามาแล้วนี่ ตีอะไร
หน้อยลิ”

“ไม่จำเป็น” ฉันวางขวดน้ำชาสำหรับโตเอตที่ซื้อมาจาก
มินิมาร์ทใกล้ ๆ ลงบนโต๊ะเดี่ยวแล้วนั่งลง

“ดีจังเลยนะ ใช้นั้นนะ กำลังคอบ้างอยู่พอดีเลย” ฮารุตะ
ลุกขึ้นไปหยิบแก้วมีหูจากในครัวด้วยท่าที่ลึงโลด “ขอครึ่งหนึ่งสิ”

ฉันเทชาใส่แก้วให้เขาเสียบ ๆ

ฮารุตะพูดแต่ตั้งแก้วแล้วลงนั่งชันเข่า เริ่มจิบชาที่ละนิด

ถึงจะพูดว่าผมยุ่งเหมือนเพิ่งตื่นนอน แต่ผมนุ่มลื่นเงางามกับ
โครงหน้าที่ผสมผสานความมดงามระหว่างชายและหญิงนั้นก็แทบจะ
ทำให้หลงไหลแล้ว แม้ว่าจะรู้สึกติดใจกับส่วนสูงที่ไม่มากนักก็เถอะ
แต่ร่างกายที่ไร้ไขมันส่วนเกิน ผิวพรรณเนียนละเอียด สันจมูกตั้งตรง

กับขนตาอันยาว และที่สำคัญที่สุดคือตาสองชั้น ฮารุตะซึ่งเป็นผู้ชาย ดันเกิดมาพร้อมกับทุกส่วนที่ผู้หญิงอย่างฉันอยากมีมากที่สุด บางช่วง ฉันจินตนาการไปว่า ถ้าเกิดเดินชนกับหมอนี่แล้วลืมหัดบังนิตทำให้ สลับร่างกันเหมือนกับหนังเรื่อง *เท็งโคเซ* จะเป็นยังไงนะ แต่ก็อยากคิดว่า มันเป็นแค่อาการหลงผิดชั่ววูบของตัวเองเท่านั้น

“แล้ว?” ฮารุตะพูด ดวงตาที่มองตรงมากำลังถามอย่าง บริสุทธิใจว่า มาทำอะไรเธอ

สิ่งที่ฉันอยากพูดมีมากมายมหาศาล ระหว่างหยิบโน้ตที่จด เนื้อหาบนกระดาษที่เรียนในคาบออกจากกระเป๋านักเรียน ฉันก็ พยายามพูดด้วยน้ำเสียงที่เรียบที่สุดเท่าที่จะทำได้

“อาจารย์เป็นห่วงมากนะ”

ฮารุตะตกใจ พยักหน้าสุดแรง

“ทุกคนในห้องก็ล้าหนักผิดแล้วด้วย”

ฮารุตะมองมาด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความสงสัย

ที่ฮารุตะปฏิเสธการไปโรงเรียนก็เพราะฮารุตะมีคนที่แอบรัก ข้างเดียวอยู่ที่โรงเรียน การได้มองรูปถ่ายของคนคนนั้น ที่ใช้กล้อง ของโทรศัพท์มือถือถือแอบถ่าย—ไม่ใช่ ไม่ใช่—ถ่ายรูปมาอย่างเงียบๆ คือกิจวัตรประจำวันที่เป็นความสุขเล็กๆ น้อยๆ ของเขา ปกติแล้ว ก็ควรใส่พาสเวิร์ดล็อกไว้ให้แน่นหนาแท้ๆ ดันลืมใส่เสียได้ แล้ว ยังทำโทรศัพท์หายในตึกเรียนอีก ฮารุตะตามหาจนเสียดตาแทบ กระเด็น ที่แน่คือคนเก็บได้ดันเป็นผู้ชายในห้อง ฝ่ายนั้นแอบดู โพลเดอร์รูปภาพด้วยความอยากรู้อยากเห็น แล้วเจอรูปของคน ที่ฮารุตะแอบรักข้างเดียวคนนั้น ซึ่งมีอยู่มากมายทีเดียว สำหรับ ฉันแล้ว ฉันเข้าใจความตื่นตระหนกของเพื่อนร่วมห้องคนนั้นดี

คงเป็นความรู้สึกคล้ายกับการเปิดกล่องแพนโดรา³ ละครึ่ง ภายในห้องเรียนเกิดเสียงแตกตื่นโวยวาย สับสนงุนงง มีเสียงร้องด้วยความดีใจ ฮารุตะถูกห้อมล้อมอยู่ท่ามกลางเพื่อนร่วมชั้นประหนึ่งอยู่ใจกลางพายุได้ฝุ่นในทันทีทันใด

“ฉันตัดสินใจแล้วว่า จะลาออกจากโรงเรียน” ฮารุตะทอดสายตาไปไกล พุดพลางถอนหายใจ

“หา?”

“นั่นสิ จิกะจังคงไม่เข้าใจความรู้สึกที่ต้องทนกับสายตาเย็นซาจากเพื่อนๆ ที่โรงเรียนสินะ”

ฉันจ้องเขม็งไปยังเพื่อนสมัยเด็กที่ยังเหลืออยู่ไม่กี่คนซึ่งยังคงเรียกฉันว่า “จิกะจัง” อยู่จนถึงทุกวันนี้

“ระหว่างที่หยุดเรียนก็คิดมาตลอดเลยว่า จะทำยังไงให้ทุกคนในห้องมองฉันด้วยสายตาเย็นซาน้อยลง แต่ก็คิดไม่ออกเลย ฉันในตอนนี้อ่อนแอ เอาแต่คิดมากกว่าคนอื่นจะมองยังไง ภาพที่คนอื่นมองฉันแยกออกจากตัวตนของฉันที่หวาดกลัวสายตาแบบนั้นอย่างชัดเจน”

ฉันปิดฝาขวดแล้วป้าออกไปอย่างไม่อ้อมแมง

“ขอโทษ” ฮารุตะหุดหัวแล้วกล่าวขอโทษ มันเป็นนิสัยเสียอย่างหนึ่งของเขา เขาจะพุดวกไปวนมาให้เข้าใจยาก เพื่อไม่ให้คนอื่นล่วงรู้ความรู้สึกที่แท้จริงในใจ

“เอาเป็นว่า” ฉันพุด “ถ้าเป็นเรื่องนั้นละก็ ไม่ต้องกังวลแล้ว”

“หมายความว่ายังไง?”

“ฉันใช้เวลาอาทิตย์หนึ่งหว่านล้อมจนเพื่อนในห้องเข้าใจแล้วว่า

³ กล่องแห่งความลับที่บรรจุความชั่วร้ายตามตำนานกรีก

ฮารุตะมีคนอื่นที่ขอบอยู่แล้ว ส่วนภาพในมือถืออะ เป็นเพราะเพื่อน
ของฉันขอให้ฮารุตะที่เป็นคนใจดีชอบช่วยเหลือคนอื่นช่วยถ่ายให้”

“จิกะจัง...”

ชั่วพริบตาหนึ่งฉันคิดว่าเขาคงซึ้งใจ แต่กลับกลายเป็น
ตรงกันข้าม

“ฉันจำไม่ได้ว่าเคยไปขอร้องให้เธอโกหกตอนไหนนะ”

ฉันหุบโต๊ะเตี้ยดั่งบังด้วยสองมือ แล้วคว้าคอเสื้อของฮารุตะ

“— ฟังนะ นายทำให้เพื่อนเป็นห่วงจนฉันต้องโกหกชาวบ้าน
เขา”

ฮารุตะพยักหน้าขึ้นลงอย่างแรง

“งานวัฒนธรรมก็ใกล้เข้ามาแล้ว เข้าใจนะว่าต้องทำอะไร”

ฮารุตะพยักหน้าแรงๆ สีหน้าเคร่งเครียด ดูเหมือนว่าจะเริ่ม
เจ็บที่คอแล้ว ฉันจึงปล่อยมือ ฮารุตะทรุดตัวลงนั่ง ในที่สุดก็แสดง
สีหน้ารู้สึกผิดออกมา

“...จะว่าไป จิกะจังเป็นกรรมการจัดงานวัฒนธรรมใช่ไหม”

“เห็นอย่างนี้ก็ยุ่งเอาเรื่องนะ อ่า...งานยุ่งซะมัด แล้วจะไป
โรงเรียนมัธยมหรือไม่ไป จะเอาอย่างไร”

ฮารุตะหลุบตามองต่ำ ไม่พูดอะไร

“เจอเรื่องน่าขายหน้าเยอะๆ ตั้งแต่ตอนที่ยังเป็นวัยรุ่นไปหอะ”

ฉันนั่งขัดสมาธิและพูดลอยๆ ออกไป ฮารุตะทำหน้าที่เหมือน
โดนต่อยที่จุมูกเข้าอย่างจัง

“ชวานผ่าซากจังเลยนะ”

“มีปัญหาคะไรนั่นหะ”

ฮารุตะหุบปากซึ่งกำลังจะพูดอะไรบางอย่าง เขามีท่าทีลังเล
พอลองคิดดูแล้วก็น่าสงสาร ถ้าฉันเป็นฮารุตะก็ไม่ว่าจะกลักลับ

โรงเรียนอีกไหม

“ฉันจะให้โอกาสกอบกู้ชื่อเสียงกับนายเอง”

“กอบกู้ชื่อเสียง?”

“โอกาสแสดงความเป็นลูกผู้ชายยังงัยล่ะ”

ฉันเปลี่ยนท่าหนึ่งและพูดต่อด้วยท่าที่จริงจังเพราะเขามองด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความสงสัย

“ดูเหมือนโรงเรียนถูกบีบให้ยกเลิกงานวัฒนธรรมนะ”

“เอ” ฮารุตะตกใจ “อีกแล้วเหรอ ทำไมล่ะ”

“มีจดหมายข่มขู่ติดไว้ที่บอร์ดประกาศนะลิ”

ฮารุตะไม่ได้ตกใจแต่อย่างใด “จากที่รุ่นพี่เคยเล่า ก็เหมือนจะมีอย่างนี้ทุกปีไม่ใช่เหรอ”

“ตั้งแต่สองปีที่แล้วละ วิธีการเหมือนเดิมทุกครั้ง คือตัดตัวอักษรจากหนังสือพิมพ์แปะบนกระดานสีน้ำตาลสำหรับพิมพ์ข้อสอบ แล้วก็อปี่ขยายใหญ่ก่อนเอามาแปะบอร์ด ถ้าไม่ทำตามข้อเรียกร้องก็จะเอายาพิษไปใส่ในอาหารของร้านค้าแผงลอยในงาน”

ถึงจะห้ามใช้เตาแก๊สในร้านค้าแผงลอย แต่ถ้าเป็นเตาไฟฟ้าเพียงแค่นำใบขออนุญาตก็สามารถนำมาใช้ได้ แต่เนื่องจากกำลังไฟมีจำกัด ดังนั้นใครมาก่อนก็ได้ก่อน

“เมื่อปีที่แล้วน่าจะเป็น—”

“เครป”

“สองปีที่แล้วล่ะ”

“ทาโกะยากิ”

“แล้วปีนี้ล่ะ”

“ยากิโหะระ”

หึๆ ฮารุตะพยายามกลั้นน้ำ “ฉันถามหน่อย ปีนี้มันต้องการ

อะไร”

“วิภคณ์ของอาจารย์ใหญ่ณะสิ เป็นของต้องห้ามร้ายแรงที่สุดในประวัติศาสตร์ของโรงเรียนเลยนะ ทำเอาบรรยากาศในห้องพักอาจารย์ตึงเครียดอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนเลยละ”

เท่ากับว่าเป็นการแก่งแย่งกันเล่นซัดๆ

“...จิกะจิง ไม่ว่าจะโรงเรียนไหนๆ มันก็ต้องมีพวกบ้าบออยู่ทุกที่ แล้วไอ้บ้านนั้นก็สนุกกับการทำเรื่องบ้าๆ อยู่ คนที่คิดเรื่องจตมหายข่มขู่ได้ทุกปีๆ ก็เป็นแค่ไอ้บ้าคนหนึ่งนั่นแหละ แต่ก็หน้า เป็นคนบ้าที่เจ๋งสุดๆ ไปเลย”

“ก็นะ ทุกปีไม่เห็นจะมีอะไรเกิดขึ้น รู้อยู่แล้วว่าเป็นแค่คนเล่นพิเรนทร์นะ”

ฉันตัดบทฮารุตะที่กำลังสนุกสนาน แล้วพูดต่อ

“บนโลกใบนี้ มีไอ้บ้าที่ไม่ได้ความอยู่จริง ๆ นั่นละ บ้างก็ใช้วิธีโทร.เข้ามาหรือส่งจดหมายมาบอกว่า ถ้าไม่ยกเลิกงานวัฒนธรรมหรืองานกีฬาสิจะฆ่าตัวตายบ้างละ ฆาตกรเรียนบ้างละ โรงเรียนที่ได้รับคำเตือนพวกนั้นส่วนใหญ่ก็ถูกบีบให้ต้องยกเลิกหรือเลื่อนงานออกไป ฉันคิดว่ามันทำให้เด็กในโรงเรียนเสียใจ ไอ้บ้าที่ส่งจดหมายข่มขู่ต่อนงานวัฒนธรรมทุกปีเองก็เถอะ ถึงระดับจะต่างกัน แต่ก็เป็นอย่างเดียวกัน แม้รู้ว่าเป็นเพียงการกลั่นแกล้งหรือเรื่องล้อเล่นก็ตามที อาจารย์หรือพวกเราก็ต้องรับมืออย่างจริงจัง พยายามเต็มที่ไมให้งานวัฒนธรรมของทุกคนต้องถูกทำลาย”

“แต่ว่านะ”

ฮารุตะพยายามคัดค้านว่าตามไม่ทัน แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรต่อบางทีอาจเป็นเพราะเขามองตาของฉันอยู่ก็เป็นได้ ฉันรู้สึกคับแค้นใจจนหน้าตาร้อนโดยไม่รู้ตัว

ฮารุตะสุดลมหายใจ

“...เฮ้อ ปีนี้เอาจริงชั้นหรือ”

ฉันพยักหน้าตอบ “จำได้มั๊ย ผลึกที่เห็นในงานจัดแสดงของชมรมเคมีตอนเตรียมงานวัฒนธรรมนะ ที่ฮารุตะบอกว่าเหมือนเลวิสโตนที่นายอยากได้ไม่ใช่หรือ”

เลวิสโตนคืออัญมณีจากภาพยนตร์แอนิเมชั่นที่ฮารุตะชอบเรื่อง *เทนคู โนะ ชิโระ ลาวิตต้า*⁴ ซึ่งมีพลังทำให้คนหรือสิ่งของลอยอยู่บนท้องฟ้าได้ ผลึกโปร่งใสสีฟ้าสวยงามคล้ายกับอัญมณีที่วานั้นเป็นที่นิยมในชมรมเคมีเช่นกัน ทุก ๆ ปีทางชมรมจะพยายามสร้างผลึกคริสตัลขนาดใหญ่ขึ้นมา เรียกได้ว่าเป็นของที่ต้องนำมาแสดงทุกปี

“แล้วมันทำไมหรือ”

“มันหายไปนะสิ”

“ที่ว่าหายไป คงจะเป็น...”

“ผลึกคอปเปอร์ซัลเฟต”

ฮารุตะตกตะลึง

“มันเป็นยาพิษร้ายแรงนี่”

ฉันหลบตาลงต่ำแล้วพยักหน้า “เมื่อวานหลังเลิกเรียนนักเรียนที่มีหน้าที่เฝ้ายามออกจากห้องวิทยาศาสตร์ได้ครูหนึ่งละลายตาไปประมาณห้านาทีมันก็หายไปแล้ว ตอนนั้นคณะกรรมการจัดงานทุกคนกำลังตามหากันสุดชีวิต” ฉันกลืนน้ำลายแล้วเล่าต่อ “...นี่ยังไม่ได้ออกอาจารย์เลย”

⁴ *Castle in the Sky* แอนิเมชันญี่ปุ่น ผลงานของสตูดิโอจิบลิ เข้าฉายครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1986

“ถ้าเป็นการขโมยยาพิษร้ายแรง ต้องรีบบอกอาจารย์แล้วไปแจ้งตำรวจสิ”

รอยยิ้มบาง ๆ ผุดขึ้นมาบนใบหน้าของฉัน

“ฮะ ๆ ถ้าทำอย่างนั้น งานวัฒนธรรมก็ถูกยกเลิกนะสิ”

“จะบ้าเหรอ จิกะจัง!”

“ขอโทษ” ฉันคอดอกเหมือนดอกไม้ที่เหี่ยวเฉา “ฉันกับทุกคนสติแตกกันหมด จริง ๆ แล้วฉันกลัวมากนะ ไม่รู้ว่าต้องทำยังไงดี โดนตอนให้เงินมุมจนทำอะไรไม่ได้แล้ว”

ฉันซ่อนตามองฮารุตะที่เกร็งจนพูดอะไรไม่ออก พูดด้วยเสียงต่ำ ๆ

“...นี่ ช่วยฉันหน่อยสิ ฮารุตะ”

2

ทำไมต้องพึ่งฮารุตะด้วยนะ

ฉันคิดอยู่เสมอ ๆ

เราเป็นเพื่อนข้างบ้านกันตั้งแต่สมัยเด็กเรื่อยมาจนกระทั่งขึ้นชั้นประถม แล้วถึงได้มาเจอกันอีกครั้งตอนเข้ามัธยมปลายในช่วงฤดูใบไม้ผลิปีนั้น ตอนนั้นฉันซ่อนการตัดสินใจอย่างหนึ่งไว้ในใจ นั่นคือฉันต้องการเปลี่ยนตัวเองจากสมัย ม.ต้นที่ไว้ผมสั้นซึ่งเข้ากับกางเกงจนน่าแค้นใจ เลยกัดตัดสินใจเข้าชมรมที่ดูสมกับเป็นผู้หญิง โดยไม่เอาลัทธิอารมณ์ชมรมวอลเลย์บอลที่ฝึกซ้อมอย่างเคร่งครัดตลอดปี ปล่อยให้ชั่วโมงราวกับทำงานในบริษัทญี่ปุ่นที่เปิดทำการโดยไม่มีวันหยุดตลอดปี กระทั่งนักกีฬาอาชีพทั่ว ๆ ไปก็ยังมีช่วงปิดฤดูกาลแท้ ๆ ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกหงุดหงิด สำหรับคนตรีเครื่องเป่า ฉันคิดว่ามันยอด

มาก ไม่ได้รู้สึกเข้าถึงยากเหมือนดนตรีคลาสสิก ยิ่งกว่าสิ่งอื่นใดคือ ไม่เกี่ยงประเภทของดนตรี เพลงแจ๊สหรือเพลงตามสมัยนิยมก็เล่นได้ ถ้าเป็นเครื่องดนตรีชนิดเป่า แม้จะเริ่มต้นฝึกตอนมัธยมปลาย ก็ยังสามารถทำให้เสียงออกมาพอฟังได้ จึงรู้สึกว่าฉันยังเริ่มต้นทันอยู่

เพื่อเลี่ยงการชักชวนของชมรมวอลเลย์บอลหญิงที่ถือพวพัน เหมือนงูตั้งแต่เข้าเรียนแรกๆ ฉันเอาฟลูตที่หว่านล้อมคุณยาย แทบตายกว่าจะซื้อให้ออกมาให้พวกนั้นดูราวกับมันเป็น “ยันต์สามแผ่น” ซึ่งใช้ขับไล่ปีศาจตามตำนาน ก็พอจะสลัดพวกนั้นออกไปได้

แต่ขณะที่กำลังจะส่งใบสมัครเข้าชมรม โศกนาฏกรรมก็ได้เริ่มต้นขึ้น หัวหน้าชมรมเอาอัลบั้มรูปภาพจบการศึกษาของปีนี้ให้ฉันดูด้วยสีหน้าไม่ค่อยดีนัก สมาชิกชมรมที่อยู่ในรูปมีเจ็ดคน เอ๊ะ? ในนั้นมีสี่คนที่เรียนจบแล้ว เอ๊ะ เอ๊ะ? ที่เหลืออยู่มีแค่นักเรียนปีสองจำนวนสามคน เอ๊ยๆ! มิหน่าซ้ำอาจารย์ที่ปรึกษายังถูกย้ายไปประจำที่อื่นจนอยู่ในสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกยุบชมรม ใบหน้าของฉันซีดเผือด พวกรุ่นพี่ชมรมวอลเลย์บอลหญิงแปะมือกันอย่างยินดี ตอนนั้นเองที่ฉันได้ยินเสียงทำลายบรรยากาศ “โห” ดังอยู่ด้านหลัง มีผู้ชายที่เป็นนักเรียนใหม่กำลังแอบดูอัลบั้มอยู่

นั่นคือฮารุตะที่ได้พบกันอีกครั้งในรอบเก้าปีและกลายเป็นนักเป่าซอร์นไปแล้ว

ฉันได้ยินเสียงเคาะเหล็กดังก๊งก๊งก๊ง

ฉันกำลังจับจิ้งหვეพร้อมกบกับงูเห่าเหม่อมองออกไป ตรงหน้าประตูใหญ่ของตึกเรียนกำลังเริ่มสร้างซุ้มประตูช่างานด้วยการประกอบแผ่นไม้อัดเข้ากับนั่งร้านก่อสร้าง

อีกสามวันจะถึงวันงานวัฒนธรรมแล้ว ตั้งแต่วันนี้ไปจะมีเรียนแค่ช่วงเช้า ส่วนช่วงบ่ายเป็นการเตรียมงาน หุ่นปั้นที่ระลึกขนาดยักษ์ในสวนระหว่างอาคารเรียนใกล้เสร็จสมบูรณ์ สวนเต็มไปด้วยสีสนับจากเครื่องประดับตกแต่งหรือป้ายผ้าใบ โปสเตอร์แปะไว้เป็นพืดบรรยากาศของโรงเรียนค่อยๆ เปลี่ยนแปลงทุกวัน เพิ่มความคาดหวังให้นักเรียน...ฉันอยากจะคิดอย่างนั้น

สีหน้าของกรรมการจัดงานอย่างพวกเราทุกคนหม่นหมองราวกับเป็นวันสิ้นโลก

“จิก้า—”

โนโซมิ ผู้ซึ่งเป็นกรรมการจัดงานเหมือนกันกำลังเดินมาหอบแผ่นพับที่เพิ่งพิมพ์เสร็จมาด้วยเต็มแขน โนโซมิเป็นเพื่อนร่วมชั้นที่อยู่ชมรมวาดภาพด้วยปากกา เธอวาดการ์ตูนสวยมาก กรรมการจัดงานจะเลือกจากสมาชิกของชมรมทางวัฒนธรรมชมรมละหนึ่งคนแม้ว่างานที่แต่ละคนทำจะเป็นงานเบ็ดเตล็ด แต่ทุกคนก็สามัคคีเป็นหนึ่งเดียวกัน

“เมื่อเข้าขอโทษนะ” โนโซมิจับแขนเสื้อของฉัน “ที่ไม่ได้ไปช่วยทุกคน”

“แต่ก็ต้องส่งแผ่นพับภายในวันนี้ไม่ใช่หรือ”

“แต่ว่า” โนโซมิกะพริบตาปริบๆ ตานั้นบวมเนื่องจากนอนไม่พอ

เวลาหกโมงเช้า สมาชิกของคณะกรรมการจัดงานและสมาชิกชมรมเค็มรวมตัวกันที่อาคารเรียนเพื่อค้นหาพลีลิกคอปเปอร์ซิลล์เพดที่หายไปอย่างละเอียดอีกครั้ง พลีสีสีฟ้าบรรจุอยู่ในขวดแก้วขนาดใหญ่ค่อนข้างสะดุดตา ใครสักคนหยิบเอาไปด้วยความคิดชั่วร้าย และน่าจะกำลังลำบากเพราะไม่รู้ว่าจะจัดการกับมันยังไง อาจจะไปทิ้ง

ที่ไหนสักแห่งแล้วก็ได้ เช่น ห้องทดลอง ระเบียงห้องเรียน เตาเผาขยะ ถึงขยะแยกประเภท พวกเราช่วยกันหาตามสถานที่ต่างๆ เท่าที่จะนึกออก

“โดนขโมยไปจริงๆ ด้วยสิน่า” โนโซมิถอนหายใจแล้วบ่นพึมพำ ความไม่สบายใจโอบกอดฉันที่กำลังนั่งเงียบ หมดหนทางแล้วสินะ “ต้องกลายเป็นข่าวในหนังสือพิมพ์แน่ๆ เลย ถ้าเป็นแบบนั้นก็ต้องยกเลิกงานสินะ”

ก่อนที่เรื่องจะไปถึงขั้นนั้น มีความเป็นไปได้ที่คอปเปอร์ซิลเฟตจะถูกนำไปใช้ก่ออาชญากรรมซึ่งถือเป็นกรณีที่ร้ายแรงที่สุด ฉันหลับตา เริ่มเกลียดจดหมายข่มขู่บ้างๆ ที่ทำติดต่อกันมาหลายปีนั้น มันจะทำไปเพื่ออะไรกัน...

“จิกะ ขอโทษนะ”

เสียงของโนโซมิแว่วเข้ามา

“เพราะพวกเราห้ามจิกะไม่ให้ไปแจ้งตำรวจแท้ๆ”

จริงๆ แล้วตอนที่พบว่าผลลึกลับคอปเปอร์ซิลเฟตหายไประมวลการจัดงานเสียงแตกเป็นสองฝ่าย ฉันคือคนที่ยืนยันว่าควรต้องรีบแจ้งอาจารย์ก่อนแล้วไปแจ้งตำรวจโดยไม่ต้องรอให้ฮารุตะบอก แต่ท้ายที่สุดก็ลงเอยด้วยการทำตามข้อเสนอของฝ่ายคัดค้านซึ่งก็คือพวกโนโซมิ ฝ่ายคัดค้านเชื่อในจิตใจที่ตั้งงามของนักเรียนโรงเรียนนี้ ใครสักคนของฝ่ายคัดค้านพูดขึ้นมาด้วยเสียงอันดังว่า ถ่วงเวลาทำให้นักเรียนคนอื่น ๆ รู้เรื่องนี้ช้าลงวันหรือสองวัน ถ้าในระหว่างนั้นยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาก็จะเป็นฝ่ายรับผิดชอบเอง แต่ว่าที่ว่าจะรับผิดชอบนะหมายถึงรับผิดชอบยังไง เป็นแค่คำพูดลอยๆ ให้ดูดี อย่างนั้นหรือ ฉันรู้สึกว่ามันมาถึงจุดที่ไม่สามารถย้อนกลับไปได้อีกแล้ว

“ถ้าภายในวันนี้ยังหาไม่เจอจะไปแจ้งตำรวจไหม?”

โนโซมิเอ่ยถามระหว่างที่กำลังมุ่งหน้าไปยังบริเวณลิฟต์เกอร์
เก็บรองเท้า ฉันเลยตอบกลับไปว่า “อ้อ”

“จะไม่ลืมนะจนถึงที่สุดสินะ”

คราวนี้กลับตอบเสียงๆ อย่างไร้พลัง “...อ้อ”

“ด้วยพลังของทุกคน มันต้องทำอะไรได้สักอย่างแหละเนอะ”

ทำอะไรได้สักอย่างนั้นหรือ ฉันรู้สึกว่ามันเป็นคำที่พูดไป
ก็ไร้ประโยชน์จริงๆ คนที่พูดแบบนี้แล้วทำอะไรสักอย่างได้จริงๆ
ไม่ค่อยมีหรอกนะ ในโรงเรียนนี้เท่าที่ฉันรู้จักมีแค่สองคน—

“อาการฟูจิโมโตะคุณเป็นยังไงบ้าง”

ฉันลองถามโนโซมิดู ฟูจิโมโตะคุณเป็นเพื่อนร่วมชั้น อยู่ชมรม
เคมี เป็นคนฉลาดที่เข้ากับเลื้อกาวน์ และเป็นผู้เกี่ยวข้องโดยตรง
กับการหายไปของผลิตภัณฑ์เปอร์ซัลเฟต โนโซมิแอบหลงรักเขาอยู่
ข้างเดียว

“เรื่องนั้นนะเธอ...หมดหวังนะสิ เขากำลังทดลองทำพาย
ด้วยสารเคมีอยู่ เห็นว่าจะขายพายนะ เขาบอกว่าชอบพายอันใหญ่ๆ
ฮือฮือ”

มันหมายความว่ายังไงฉันเองก็ไม่ค่อยเข้าใจนัก แต่ดูเหมือน
ความกดดันของเขาจนถึงขีดจำกัดแล้วละ ไม่แปลกที่เขาจะเป็น
อย่างนั้น ฉันลูปศรัทธาปลอบประโลมโนโซมิที่กำลังถอนหายใจ

“นี่ ไโฮมูระซัง”

มีเสียงเรียกนามสกุลของฉันมาจากที่ไกลๆ ด้วยความตกใจ
จึงหันกลับไปมอง

อาจารย์คุซาคาเบะยกมือทักทายแล้วเดินมาหาฉัน เขาเป็น
อาจารย์ชายที่ยังอยู่ในวัยหนุ่มซึ่งไม่ค่อยพบเห็นได้บ่อยนักในฐานะ

อาจารย์สอนดนตรี และนักเรียนส่วนหนึ่งก็เรียกเขาว่าผู้ชายอ่อนโยน เหมือนโนบิตะคุง เขาเพิ่งย้ายมารับหน้าที่ที่โรงเรียนของฉันในปีนี้ และรับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาชมรมเครื่องเป่าต่อจากอาจารย์คนเดิม ด้วยความเต็มใจ อาจารย์คุซาคาเบะกับฉันช่วยกันวิ่งหาสมาชิกชมรม จนถึงช่วงวันหยุดฤดูร้อน...ฮารุตะก็ร่วมด้วยนะ

นับพลันฉันก็เห็นว่านักเรียนหญิงร่างเล็กอยู่ข้างๆอาจารย์ ฉันเคยเห็นเธอมาก่อน น่าจะเป็นเพื่อนร่วมชั้นที่อยู่ชมรมชิวะ

“พอดีเลย”

อาจารย์คุซาคาเบะหันไปทางโนโซมิด้วย แฉ่นกรอบคำเหมาะ กับเขามาก

“นี่ไง เมื่อวานที่ชมรมชิวะเกิดเรื่องวุ่นวายเพราะมีโจรขโมย ชูชูเมะ⁵ ไซม์บี้ เจตตัวคนร้ายแล้วนะ ทำให้กรรมการจัดงานทุกคน วุ่นวายไปหมด”

ฉันอ้าปากค้าง ลืมไปเลยว่ามีเรื่องแบบนั้นเกิดขึ้นด้วย

“เฮ้อออ” โนโซมิถอนหายใจยาว “ของถูกขโมยเยอะจัง—”

ฉันรีบเอามือปิดปากโนโซมิ

“อะไรนะ”

“ไม่มีอะไรค่ะ!”

ฉันเผลอตะโกนดังลั่น เอามือปิดหน้าที่แดงก่ำ รีบหลบ สายตา หลังจากนั่งเงียบไป ฉันรู้สึกได้ว่าอาจารย์กำลังจะเปิดปาก พูดอยู่เหนือศีรษะ

“พูดถึงเรื่องเตรียมงานวัฒนธรรม ห้องเรียนกับห้องชมรม ถูกเปิดทั้งเอาไว้อยู่เยอะมากเลยนะ”

⁵ ชูชูเมะ ในความหมายทั่วไปในภาษาญี่ปุ่นแปลว่า นกกระจอก

โนโซมิตัวสั้น

“อาจเกิดช่องโหว่ในการดูแลของมีค่าหรืออุปกรณ์ต่างๆได้”
คราวนี้ฉันรู้สึกเย็นสันหลังวาบ

“ถ้ารอให้เกิดปัญหาก่อนคงสายเกินไป ตั้งแต่วันนี้ไปช่วยเตือนผ่านเสียงตามสายในโรงเรียนให้ทุกคนระวังด้วยละ เพื่อความแน่ใจพวกเธอที่เป็นกรรมการจัดงานเองก็ช่วยเวียนกันไปแจ้งตามชมรมต่างๆด้วยจะได้มัย”

“คะ...” ฉันตอบ ตาไปหยุดอยู่ที่สมาชิกชมรมชีวิตที่ยืนอยู่ข้างอาจารย์คุซาคาเบะ ไปฟังอาจารย์เรื่องโจรขโมยซุซุเมะ

ซุซุเมะอย่างนั้นหรือ ถ้าเป็นอย่างนั้นฉันเข้าใจความรู้สึกดีเลยแหละ ถึงแม้อาจารย์คุซาคาเบะจะเป็นอาจารย์ที่เพิ่งเข้ามาเป็นปีแรก แต่ว่านักเรียนส่วนหนึ่งรวมถึงพวกเราสมาชิกชมรมเครื่องเป่าต่างก็ได้รับการสนับสนุนจากอาจารย์อย่างมาก

ฉันเฝ้ามองอาจารย์มาตลอดจึงเข้าใจดี ด้วยความที่ยังหนุ่มจึงถูกหัวหน้าอาจารย์หรืออาจารย์รุ่นพี่นิสัยไม่ดีใช้ให้ไปทำเรื่องเบ็ดเตล็ดต่างๆที่เกี่ยวข้องกับงานของโรงเรียน แต่ก็สามารถทำได้ดี แถมยังกล้าเสนอความคิดเห็นต่อผู้อำนวยการและอาจารย์ใหญ่อย่างชัดเจน จากที่เคยได้ยินมาคือ สมัยเป็นนักศึกษาเขาเคยได้รับรางวัลที่สองสาขาวิทยกรในการประกวดดนตรีนานาชาติที่โตเกียว และเหมือนถูกคาดหวังว่าจะเป็นวิทยกรระดับโลกในอนาคตด้วย ส่วนทำไมถึงได้มาเป็นอาจารย์ที่โรงเรียนนี้ได้ยังคงเป็นปริศนา แต่สำหรับฉันแล้วปริศนานั้นจะเป็นยังไงก็ช่าง แม้ว่าอาจารย์คุซาคาเบะจะมีประวัติที่ยอดเยี่ยมเช่นนั้น แต่ก็ไม่ได้มีความเยอหยิ่งหรือความทะนงตนเลยแม้แต่เศษเสี้ยว ไม่พูดจายากๆ แต่สบตาแล้วใช้คำพูดง่ายๆ พูดคุยกับพวกเรา เป็นไปได้ว่าตอนที่ยังมีเป้าหมายเป็นวิทยกร

เขาคงได้รับความนิยมนจากคนในวงอย่างมาก

“จะว่าไปก็ดีแล้วละที่คามิโจคุมมาโรงเรียนแล้ว”

พออาจารย์คุซาคาเบะพูด ฉันก็กลับมาสู่โลกแห่งความเป็นจริง คามิโจคือนามสกุลของฮารุตะ

“ฮารุตะหรือคะ”

“เพิ่งเจอแล้วก็คุยเรื่องเดียวกันเมื่อกันี้เอง ตอนนี่คงกำลังซ้อมสตอมป์ที่จะแสดงในงานวัฒนธรรมกับทุกคนอยู่ที่ห้องดนตรีละมั้ง โฮมูระซังเองหลังจากนี้ก็แวะไปบ้านนะ”

“หนูจะแวะไปค่ะ”

อาจารย์คุซาคาเบะตั้งท่าจะเดินออกไปหันกลับมาอีก เขาจ้องฉันด้วยสายตาที่เหมือนว่านี่อะไรบางอย่างได้

“ไม่ใช่ที่กำลังมีปัญหาอะไรอยู่หรอคะ?”

“เฮ้ะ”

“คือผมเห็นกรรมการจัดงานทุกคนรวมถึงโฮมูระซังมีท่าทางยุ่งๆมาตั้งแต่เมื่อวานนะ”

ฉันรู้สึกเหมือนน้ำตาจะไหล อา ไม่ไหวจริงๆ

“เอ่อ คือว่า ความจริงแล้ว...”

โนโซมิรีบยัดตัวแล้วยื่นมือมาปิดปากฉัน พวกเราสองคนอยู่ในสภาพน่าอายโดยไม่ได้ตั้งใจ อาจารย์คุซาคาเบะหัวเราะออกมาเล็กน้อย “พวกเธอสองคนสนิทกันสินะ” อาจารย์พูดแล้วเดินจากไปทางห้องพักอาจารย์พร้อมกับนักเรียนชมรมชีวิตะปีหนึ่ง

ฉันเหม่อมองแผ่นหลังของอาจารย์คุซาคาเบะ อาจารย์อายุห่างกับฉันสิบปี

“...ถ้าชอบอาจารย์ขนาดนั้นก็รวบรวมความกล้าสารภาพรักออกไปซะก็สิ้นเรื่อง”

เสียงของโนโซมิลอยมาจากด้านหลัง ฉันจึงรีบหันกลับไป

“ฉันจะเอาใจช่วยนะ เตี่ยวน้ออาจารย์กับนักเรียนคบกันไม่ใช่เรื่องแปลก ขนาดเอามาใช้เป็นพล็อตของการ์ตูนสาวน้อยยังไม่หน้าตื่นตื่นแล้วนั่นแหละ”

“แต่ว่า” น้ำเสียงของฉันฟังดูผิดจากเดิม จริงๆ แล้วมันเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงต่างหาก “ฉันมีคู่แข่งนะสิ”

“คู่แข่ง?” โนโซมิทำหน้าที่ประหลาดใจ “ก็นะ ระดับอาจารย์คุซาคาเบะก็คงต้องมีคู่แข่งบ้างแหละมั้ง แต่บางที่ถ้าเป็นจิกะละก็ชนะได้สบายๆเลยนะ หน้าตาก็น่ารัก แต่งตัวก็มีสไตล์”

“ไม่ได้ ไม่ได้เด็ดขาด เพราะเราทำสัญญาว่าร่วมกันไว้เรียบร้อยแล้ว”

“สัญญา?”

“ว่าจะไม่แย่งชิงผลประโยชน์กันเอง”

“หืมมมม” โนโซมิตอบเสียงเรียบ เหมือนจะเข้าใจแต่ก็เหมือนจะไม่เข้าใจ “แปลกคน”

ยังไงเสียคุยเรื่องนี้กับโนโซมิไปก็คงไม่รู้เรื่อง มันเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ละนะ พอฉันแยกกับโนโซมิที่บริเวณลิโอกเกอร์เก็บรองเท้าก็มุ่งหน้าไปยังห้องดนตรีที่ฮารุตะอยู่ ฮารุตะไม่ได้มาโรงเรียนประมาณหนึ่งสัปดาห์แล้ว แต่ว่าเพื่อนๆ ในห้องทุกคนก็ปฏิบัติต่อเขาไม่ต่างจากก่อนหน้านั้นแม้แต่น้อย หมายความว่าสิ่งที่ฉันแอบจัดการลับๆ ประสบผลสำเร็จ

ห้องดนตรีอยู่ที่ชั้นสี่ของอาคารเรียน เมื่อเดินขึ้นบันไดเข้าไปใกล้เรื่อยๆ จะได้ยินเสียงด้ามไม้กวาดเคาะกับเก้าอี้เป็นจังหวะ หรือเสียงตึงน้ำหรือขวดพลาสติก...สุดยอด ทุกคนเข้าจังหวะกันมากกว่าเมื่อวานเสียอีก

“ฮ่า ๆ ๆ”

ฮารุตะส่งเสียงหัวเราะเถื่อน ๆ

พอเปิดประตูเลื่อนแล้วแอบมองเข้าไป ก็พบว่าสมาชิกทั้งแปดคนของชมรมเครื่องเป่ากำลังล้อมรอบฮารุตะอยู่ สดอมป์เป็นการแสดงแบบกลุ่มโดยนำสิ่งของใกล้ตัว เช่น แก้วหรือไม้กวาดมาใช้เป็นเครื่องเคาะ เล่นแออคคอร์เดียนเป็นทำนองดนตรีหลัก แล้วสมาชิกทุกคนจะสร้างจังหวะสนุกสนานขึ้นมา ส่วนฮารุตะจะเคาะดั่งน้ำมันให้จังหวะหลัก

ฉันเผลอตั้งใจฟังโดยไม่รู้ตัวและพบว่าตัวเองกำลังจับจังหวะตามตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ ในที่สุดการแสดงก็จบลง ลมหายใจที่พ่นออกมาในทันทีของทุกคนท่วมทับทั้งห้องดนตรี

“จ๊ะจิง” ฮารุตะที่อยู่ตรงกลางพูดโชว์ฟันขาว “น่าเสียดายนะ ไม่มีที่ให้เธอแล้วละ”

ฉันดึงหูลากฮารุตะออกจากห้อง ราวกับจะให้มันขาดออกจากกัน

3

อื้อย ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ

ฉันเข้าไปยังห้องเตรียมอุปกรณ์ข้าง ๆ ทั้งที่ยังดึงหูของฮารุตะไว้ แล้วปิดประตูด้วยความรุนแรงจนห้องสั่น

“อะไรกัน ก็เล่นซะเต็มที่เลยนี่”

ฮารุตะนั่งหมอบหน้าตาคลออยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดว่า “...ก็งานวัฒนธรรมมันสนุกจริง ๆ นี่” พลังลุกขึ้นยืนทำหน้าที่ตาจริงจิง “ปล่อยให้งานถูกทำลายลงทีละน้อยมันน่าเสียดายขึ้นมาอะสิ”

ได้ฟังอย่างนั้นแล้วฉันก็ลงไปนั่งที่มุมของห้องเตรียมอุปกรณ์
“ฉันควรจะทำยังไงดี ฮาร์ตตะ”

“เรื่องพลิกที่หายไปก็เล่าให้ฟังเมื่อวานสิละ ผลเมื่อเช้าเป็น
ยังไงบ้างล่ะ”

ฉันส่ายศีรษะอย่างอ่อนแรง หาไม่เจอ

“แสดงว่าใครสักคนในโรงเรียนเอาออกไปข้างนอกแล้วอย่าง
ที่คาดสินะ...” ฮาร์ตตะไซโลโฟนดังก้องๆ ไม่หยุด “ตอนที่สมาชิกร
ชมรมเคมีละลายหายไปแค่ประมาณห้านาทีได้ใช่ไหม”

“ก็ใช่”

“ถ้าอย่างนั้นแทนที่จะเรียกว่าเป็นความคิดชั่ววูบหรือความ
บังเอิญ คิดว่ามีคนอาศัยช่องว่างนั้นแล้วเอาไปดูจะเป็นธรรมชาติกว่า
เท่ากับว่าคนร้ายขโมยผลึกโดยมีการวางแผนไว้ก่อนแล้ว”

ถ้าคิดดูดีๆ คงเข้าใจเช่นนี้ได้ไม่ยาก แต่ทุกคนก็ยังหลีกเลี่ยง
ที่จะคิดเช่นนั้น ยังไงเสียก็อยากให้มันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจากความคิด
ชั่ววูบหรือความบังเอิญมากกว่า—ความคิดนั้นของทุกคนทำให้ข้อมูล
ไปถึงอาจารย์หรือตำรวจช้าลง จนมาถึงวันนี้กลายเป็นสถานการณ์
ที่ยุ่งยากไร้ทางออกไปเสียแล้ว

“อา อา ทั้งหมดทั้งมวลก็คือไอ้การขโมยผลึกนั้นมันแปลกๆ
แะะ ไปขโมยราเซียวที่หัวหน้าชมรมเคมีเลี้ยงดูเอาใจใส่ถึงขนาด
ตั้งชื่อเล่นให้ยังดีต่อสุขภาพกว่าแท้ๆ”

ฉันไม่สนใจคำพูดของฮาร์ตตะ

“จดหมายขู่นั้นอาจจริงรีเปลาณะ”

“จิกะจิงคิดว่าไงล่ะ”

ถูกถามกลับมาแบบนี้ทำให้ฉันหัวหมุน

“...อุตุส่าห์ตัดตัวอักษรจากหนังสือพิมพ์เอาไปก็อปป้ายาย

แล้วแปะที่บอร์ดประกาศเลยนะ ถ้าเป็นยุคที่ไม่มีเครื่องพิมพ์งานอย่างเวิร์ดโปรเซสเซอร์ก็ว่าไปอย่าง แถมข้อเรียกร้องเองก็ยังคงตกอีก การกระทำที่ใช้ทั้งเวลาและความพยายามแบบนี้ในสมัยนี้นะ ฉันคิดว่าได้อย่างเดียวว่ามันเป็นเพียงแค่การเล่นตลกจ้อวตเท่านั้นละ”

“พอเป็นยุคของพวกเรา รูปแบบโบราณๆ แบบนี้มันได้บรรยากาศแล้วก็น่าสนใจกว่าไง ปกติถ้าอยากจะทำงานวัฒนธรรมจริงๆ แค่ใช้ไม้บรรทัดทาบแล้วเขียนเพื่อไม่ให้รู้ว่าเป็นลายมือใครหรือเจ้าหน้าที่ผู้อำนวยการไม่ก็อาจารย์ใหญ่ หรือจะส่งเมลไม่งั้นก็โทร.หาโดยตรงอย่างที่จ๊ะจิงพูดไว้เมื่อวานก็ได้”

อีม อีม อาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้

“จดหมายข่มขู่ส่งมาทุกปี ปีนี้นับว่าเป็นครั้งที่สาม ทำไมพอเป็นครั้งที่สามถึงได้เกิดเรื่องเลวร้ายที่คล้ายจะบอกไว้ว่าเนื้อความในจดหมายข่มขู่จะเกิดขึ้นจริงกันนะ ไม่เข้าใจเรื่องนั้นจริงๆ ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าขโมยยาพิษร้ายแรง มันจะมีผลกระทบต่อสังคมมากเลยนะ ตำรวจก็จะตามหาตัวผู้ต้องสงสัยอย่างจริงจัง วิกอาจารย์ใหญ่นั้นเหอ มันดูไม่ค่อยสมเหตุสมผลเลยนะ”

ฉันคิดแล้วพูดว่า “จะบอกว่าจดหมายข่มขู่กับโจรขโมยผลึกเป็นคนละคดีกันนั้นเหอ”

“คนละคดีสิ แต่ก็ฟังธงไม่ได้ซะทีเดียวหรอกว่ามันเป็นคนละคดีกันโดยสิ้นเชิง”

ฮารุตะพูดเป็นนัยๆ ฉันรู้ว่าเขากำลังทดสอบฉันอยู่ หุๆ ๑ เครื่องเริ่มร้อนขึ้นมาแล้วสิ ฉันไม่อยากจะแพ้ให้หมอนี้คนเดียวเท่านั้นแหละ

จดหมายข่มขู่ส่งมาทุกปี ปีนี้ นับว่าเป็นครั้งที่สาม – ฉันทวนคำของฮารุตะ หมายความว่าตลอดสามปีใช้วิธีเดียวกันมาตลอด เพราะ

ฉะนั้นจะคิดว่าคนร้ายเรื่องจดหมายข่มขู่เป็นนักเรียนชั้นปีสามของโรงเรียนนี้ได้ แต่ว่าปีสามมีทั้งหมดแปดห้อง มีนักเรียนมากกว่าสองร้อยห้าสิบคน การจะลุ่มหาคนร้ายจากคนจำนวนมากขนาดนั้นคงเป็นไปได้ยาก

“จิกะจิง พืมพ้อะไรอยู่ล่ะ”

“หนวกหนูน่า”

ฮารุตะทำท่าทางเหมือนกับกำลังรับมือกับสุนัขพันธุ์สปิตซ์ที่กำลังเห่าโฮ่ง ๆ

“จะว่ายยังไงดีล่ะ ฉันรู้สึกว่าคุณสองคนนี้มีอะไรบางอย่างที่แปลก ๆ เชื่อมโยงกันอยู่ล่ะ”

“...อะไรบางอย่างที่แปลก ๆ คือ?”

“พอได้ยินว่าวันสองวันนี้พวกจิกะจิงทำอะไรบ้าง ก็ยังคิดแบบนี้มาตลอด ฟังนะ จะให้พูดก็ครั้งก็เถอะ แต่มีความเป็นไปได้ว่าครั้งนี้เกิดการขโมยยาพิษร้ายแรงขึ้นจริง ๆ ตอนที่เกิดเรื่องควรจะไปรายงานอาจารย์แล้วไปแจ้งตำรวจนะ”

“แล้วมันยังงีอะไร”

ฉันพูดค้างไว้แล้วก็เงียบไป เตียวนะ ในกลุ่มกรรมการจัดงานใครเป็นคนห้ามไม่ให้ไปรายงานอาจารย์คนแรกกันนะ สมาชิกที่คัดค้านมีตั้งเกือบครึ่ง ถึงแม้ว่าในกลุ่มนั้นจะมีสมาชิกที่เชื่อในจิตใจที่ดีของนักเรียนโรงเรียนนี้ แต่ถ้ามีคนที่ไม่ได้คิดแบบนั้นเลยด้วยละก็ ฉันเริ่มจะมองเห็นภาพรวมของคดีมากขึ้นเรื่อย ๆ

“ฮารุตะ ขออะไรที่เขียนได้หน่อยสิ”

ฮารุตะควานหาในกระเป๋ากางเกงโดยไม่พูดอะไร สิ่งที่ได้ก็คือดินสอที่สั้นประมาณข้อต่อนิ้วก้อยข้อแรก แกล้งกันชัด ๆ

พอฉันเก็บกระดาษเขียนโน้ตดนตรีที่มีรอยรองเท้าสำหรับสวม

ในอาคารเรียนขึ้นมา ก็เริ่มลงมือเขียนด้วยดินสอที่ถูกเหลาจนสั้น
อย่างคล่องแคล่ว ที่โรงเรียนนี้มีชมรมกีฬาสิบแปดชมรม ชมรม
ทางวัฒนธรรมยี่สิบชมรม กรรมการจัดงานวัฒนธรรมถูกเลือกมาจาก
ชมรมทางวัฒนธรรมที่มียี่สิบชมรม ชมรมละหนึ่งคน

ชมรมคนรักการจัดดอกไม้

ชมรมผู้ชื่นชอบมายากล

ชมรมวิจัยรถไฟ

ชมรมดูดาว

ชมรมงานบ้านงานเรือน

“หืม...” ฮารุตะที่แอบมองอยู่บนพืชม้า “เขียนแต่ชื่อชมรม
ทางวัฒนธรรมเล็ก ๆ นี่ตั้งใจจะทำอะไรต่อไปล่ะ”

“ในบรรดาสมาชิกชมรมทางวัฒนธรรมที่ห้ามไม่ให้ไปรายงาน
อาจารย์ พวกนี้คือกรรมการจัดงานที่อยู่ปีสามนะ”

“ต่อสิ” ฮารุตะพูด

“ถ้าคนร้ายที่เขียนจดหมายข่มขู่อยู่ในกลุ่มกรรมการจัดงานนี้
แล้วรู้ว่ามีคนเอาสิ่งที่เขียนในจดหมายข่มขู่ไปทำจริง ๆ ฉันคิดว่าเขา
ต้องตกใจแน่ ๆ ทั้งที่เจ้าตัวเอาไปแปะประกาศทุก ๆ ปีโดยตั้งใจให้
เป็นเรื่องตลกแท้ ๆ ถ้ามีการแจ้งความกับตำรวจมันจะไม่จบแค่เรื่อง
เล่นพิเรนทร์นะสิ ถึงจะรู้ทีหลังว่าไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่อง แต่ก็
จะถูกมองว่าเป็นตัวปัญหาไม่ใช่เหรอ”

“เพราะงั้นถึงได้ห้ามไม่ให้รายงานอาจารย์สินะ”

ฉันพยักหน้าอย่างแรง “บางทีคนร้ายที่เขียนจดหมายข่มขู่
อาจจะรู้อะไรบางอย่างเกี่ยวกับโจรขโมยผลึกก็ได้ ฉันมั่นใจว่าจะเจอ
ตัวเขาภายในวันสองวันนี้แหละ”

“เข้าใจแล้ว ถึงจะเป็นแค่สมมติฐาน แต่ก็ดูสมเหตุสมผลดี”

ฮารุตะชม

“ใช่มี๊ย ถ้าคนร้ายเป็นกรรมการจัดงานจากห้าชมรมนี้จริง ๆ ก็เท่ากับว่าเราแก้ไขคดีครั้งนี้ได้โดยปริยาย”

ฮารุตะทำหน้าที่เครียด ฉันทงุดหงิดกับท่าทีนั้น

“ทำไม ความคิดฉันมีปัญหาหรือ”

“ไม่มีปัญหาอะไรหรอก แต่ว่า...”

“แต่ว่า?”

“ตอนนี้เรายังไม่เจอเจ้าของจดหมายชูนั่นใช่มี๊ยละ” ฮารุตะพูดเช่นนั้นแล้วถลกแขนเสื้อขึ้นเพื่อดูนาฬิกาข้อมือ “ถ้าวันนี้หลังเลิกเรียนเป็นโอกาสสุดท้าย หลังจากนั้นต้องไปแจ้งความกับตำรวจ เราก็มีเวลาเหลือแค่สามชั่วโมงเท่านั้น”

“เพราะฉะนั้นเราก็ต้องพยายามไม่ใช่รีใจละ”

“ถ้าเป็นไปตามสมมติฐานของจิกะจัง ตอนนี้เจ้าของจดหมายข่มขู่ก็คงตามหาโจรสโมยผลึกอย่างเอาเป็นเอาตายเหมือนกัน แล้วถ้าเกิดถูกไล่จนจนมุม อาจจะมีอะไรวุ่นวายขึ้นมากก็ได้”

อา—ภาพใบหน้าของอาจารย์คุซาคาเบะที่กำลังกังวลเรื่องปัญหาของการเตรียมงานวัฒนธรรมลอยขึ้นมาเลย แยะแล้ว อย่างน้อยฉันก็ไม่อยากก่อความเดือดร้อนให้กับอาจารย์คุซาคาเบะ

“ไปกันเถอะ ฮารุตะ”

ฉันใช้กำลังดึงแขนฮารุตะที่มีท่าทีอึดออดออกจากห้องเตรียมอุปกรณ์

“ทำไมต้องเป็นฉัน” ฮารุตะสายศีรษะ “อ้า ดินสอที่ฉันทะนุถนอมมาตลอดกลิ้งไปแล้ว...”

“ทิ้งไว้นั่นแหละ”

ฉันกับฮารุตะรีบวิ่งขึ้นบันได มุ่งหน้าไปทางอาคารเรียนเก่า

ห้องของชมรมทางวัฒนธรรมตั้งอยู่รวมกันที่ชั้นหนึ่ง ตอนแรกตั้งใจว่าจะเริ่มจากแวะเข้าไปที่ชมรมคนรักการจัดดอกไม้ แต่ก็ได้ยินเสียงเรียกจากห้องชมรมวาดภาพด้วยปากกาที่เพิ่งเดินผ่านมาเสียก่อน พอมองไปก็เห็นสมาชิกของชมรมออกมาอยู่ตรงระเบียงทางเดินแล้ว ลอบมองผ่านหน้าต่างเข้าไปในห้องด้วยสีหน้ากังวล

ฮารุตะมองเข้าไปในห้องทันที

“บิงโกเลย”

ฉันก็แอบดูด้วย นักเรียนปีสามซึ่งเป็นกรรมการจัดงานจากชมรมผู้ชื่นชอบมายากลอยู่ในห้องชมรมวาดภาพด้วยปากกา เขากำลังส่งเสียงดังต่อว่าโนโซมิอยู่ฝ่ายเดียวอย่างต่อเนื่อง

ฉันยืนตัวแข็งที่อยู่อูตรงนั้น

โกหกน่า ไม่จริงใช่ไหม โนโซมิเนียนะเป็นโจรขโมยผลึก?

4

“จิกะ”

โนโซมิทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ เข้ามาเกาะฉันไม่ยอมปล่อย คนที่ยืนอยู่ตรงกลางห้องคือโคอิซุมิซึ่งจากชมรมคนชื่นชอบมายากล พอเห็นว่ามีคนเข้ามายุ่งก็เคาะลิ้น ดูท่าทางกำลังหงุดหงิดอยู่มากที่สุด

ฮารุตะรีบก้าวออกไปข้างหน้าก้าวหนึ่ง พยายามปกป้องพวกเรา “ช่วยบอกหน่อยได้มั๊ยครับว่ามันเกิดอะไรขึ้น รูนพี?”

เป็นเสียงที่สงบและใจเย็น คำว่ารูนพีที่ปกติไม่เคยมีใครเรียกนั้น ไปกระทบความทรงจำของเขา รีเปล่าณะ โคอิซุมิซึ่งจึงเป็นหน้าหน้าหนี “ไม่เกี่ยวกับแกะซะหน่อย”

เขาพิมพ์ารวากับว่าหน้าตาเอาเรื่องเมื่อครู่นี้เป็นเรื่องหลอกลวง
กันอย่างนั้นละ

“ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไปบรรดาผู้ชมที่อยู่รอบ ๆ จะไปฟ้องอาจารย์
เอานะครับ” ฮารุตะหันไปมองทางฝั่งระเบียบงทางเดิน พอโคอิซุมิซัง
หันหน้าไปบ้าง สมาชิกชมรมที่ยืนหน้าเข้ามาทางหน้าต่างก็พร้อมใจ
กันผลุบกลับไป ไอ้พวกแล้งน้ำใจ

โคอิซุมิซังถลึงตาใส่โนโซมิซึ่งยืนลั่นอยู่ด้านหลังของฉันทัน แล้ว
ก็พูดว่า

“...เฮ้ย รีบ ๆ เอาผลึกคอปเปอร์ซัลเฟตคืนมาเร็ว ๆ เเซ เตี่ยว
มันจะกลายเป็นเรื่องใหญ่นะว้อย”

“ฉันไม่ได้ขโมยไอ้ของน่ากลัวพรรคนี้นะ” โนโซมิพูด

“อย่ามาโกหก”

“ก็มันจริงนี่”

“คือ” ฉันทันซึ่งทำตัวเป็นโล่ให้โนโซมิมาตั้งแต่เมื่อก็พูดแทรก
“ฉันไม่เห็นเข้าใจเรื่องที่พูดเลย”

โคอิซุมิซังเงิบเหมือนกับพูดออกมาไม่ได้ โนโซมิเองก็กำลัง
ลั่นกล้ออย่างหนัก

“คนที่เอาจดหมายข่มขู่ไปติดบอร์ดคือรุ่นพี่ไซม์ยัครับ”

คำพูดที่ไร้ซึ่งความลึงเลของฮารุตะก้องไปทั่วห้อง โคอิซุมิซัง
ทำหน้าตกใจเล็กน้อย

“เออ ไซม์แล้ว”

เขายอมรับอย่างรวดเร็ว

ฉันทันกับโนโซมิพูดไม่ออก ด้วยความตกใจจนเสียการควบคุม
คำพูดต่อมาของฉันทันจึงเป็นคำว่า “จับกุมไว้”

“เฮ้ย ๆ เตี่ยวก่อนสิ” โคอิซุมิซังลนลานรีบแก้ตัว “เรื่องแบบนี้

มันเป็นเรื่องลึกลับเล่นอยู่แล้วไม่ใช่รีใจ ทุกคนในโรงเรียนก็ไม่ได้จริงจิงอะไร มีหน้าซำยังหวังให้มีทุกๆปีด้วยซ้ำไป ที่สำคัญก็คือถ้าเอากระดาษนั้นมาลงไฟ ตัวอักษร'จากชมรมคนขึ้นชอบมายากล' จะปรากฏออกมา ไม่รู้หรือใจ"

“จะไปรู้ได้ยังไง ของพรรคั้นั้น” ฉันทะคอกออกไปโดยไม่ทันคิด ทว่า “นั่นหรือครับ” ฮารุตะกลับยอมรับได้อย่างผิตปกติ “ผมเองก็เชื่อว่านั่นเป็นแค่การล้อเล่น ถึงมันจะแรงไปหน่อยก็เถอะ... แต่ว่ารุ่นพี่ ผมคิดว่าคำพูดที่พูดเมื่อก็ฟังดูไม่เหมือนล้อเล่นเลยนะ”

โคอิซุมิซังเหลือบมองโนโซมิ “เรื่องที่ทำเหมือนเธอเป็นโจรขโมยผลึกนะหรือ”

“ไม่ใช่ครับ” ฮารุตะปฏิเสธ “เรื่องที่พูดว่าเตี้ยมันจะกลายเป็นเรื่องใหญ่ต่างหาก ช่วยบอกผมหน่อย ถ้ายกเลิกงานวัฒนธรรมจะเกิดอะไรขึ้นหรือครับ”

ฉันท้องไปที่ฮารุตะ เรื่องราวดำเนินไปในทางที่ไม่ได้คาดคิดเสียแล้ว ฮารุตะอยากจะถามอะไรกันแน่

โคอิซุมิซังกำหมัดแน่น อยู่ในอาการที่กำลังอดทนกับอะไรบางอย่าง ไม่นานนักสีหน้าเจ็บปวดก็ปรากฏบนใบหน้า

“ถ้างานวัฒนธรรมปีนี้ถูกยกเลิก จะมีชมรมทางวัฒนธรรมที่เสี่ยงต่อการโดนยุบชมรมนะสิ”

“เป็นอย่างไรที่ผมคิดจริงๆ ลินะ ชมรมที่ว่าคงจะเป็นชมรมคนรักการจัดดอกไม้ ชมรมคนขึ้นชอบมายากล ชมรมวิจัยรถไฟ ชมรมดูดาว ชมรมงานบ้านงานเรือนไข่ม้อยครับ”

เฮ้? ทั้งหมดเป็นชื่อของชมรมทางวัฒนธรรมที่ฉันทเขียนลงบนกระดาษเขียนโน้ตดนตรีนี้

“แกนี่รู้ดีจังนะ” โคอิซุมิซังพูดราวกับประหลึงฮารุตะใหม่

“ถูกต้องตามนั้นแหละ การที่สมาชิกชมรมทางวัฒนธรรมลดลงมันเป็นปัญหามาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้วละ แต่ว่าจำนวนคนไม่สังกัดชมรมที่เพิ่มสูงขึ้นในระยะนี้กระตุ้นให้ปัญหาเกิดเร็วขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นยังเกิดปรากฏการณ์ ‘พินหลอ’ ที่สมาชิกปีหนึ่งปีสองขาดหายไปจากชมรม โดยเฉพาะเมื่อเกิดภาวะพินหลอของเด็กปีสอง เด็กปีหนึ่งก็จำเป็นต้องกลายเป็นผู้นำ ทำให้ต้องลดระดับการทำกิจกรรมชมรมลง”

“เดี๋ยวก่อนนะคะ” คนที่ตามเรื่องไม่ทันอย่างฉันแทรกขึ้นมา “ฉันคิดว่าแค่สมาชิกชมรมมีจำนวนน้อยไม่ได้ทำให้ชมรมถูกยุบได้ง่ายดายขนาดนั้นนะคะ ฉันคิดว่าชมรมทางวัฒนธรรมที่ไหนก็เป็นแบบนี้ได้อยู่แล้ว โรงเรียนคงก็ไม่จัดการอย่างโหดร้ายด้วยเหตุผลแค่นั้นหรอกค่ะ”

หญิงสาวที่หัวร้อนปุด ๆ คนนี้ใคร โคอิชุมิซังพูด

เพื่อนผมเองครับ แหะ ๆ ฮาร์ตะตอบ

ทั้งสองคนสบตากันด้วยเหตุผลอะไรบางอย่าง เห็นแล้วหงุดหงิดซะมิด

“คือว่า...” โนโซมิส่งเสียงอย่างเกรง ๆ จากทางด้านหลังของฉัน “นี่ทั้งสองคนกำลังพูดถึงเรื่องผลสำเร็จในการแข่งขันของชมรมกันอยู่ใช่ไหมคะ”

“ก็ประมาณนั้นแหละ” ฮาร์ตะพูดต่อ “เรื่องที่น่าเศร้าก็คือจำนวนงบประมาณของชมรมก็พากับชมรมทางวัฒนธรรมมันต่างกันมากขึ้นทุกปี แนนอนว่าฝั่งที่ได้น้อยกว่าก็คือชมรมทางวัฒนธรรม เพราะว่ากิจกรรมของชมรมทางวัฒนธรรมไม่ได้มีความโดดเด่นมากพอที่จะไปอวดคนภายนอกได้ เมื่อเทียบกับชมรมกีฬาแล้วโอกาสที่จะประชาสัมพันธ์กิจกรรมชมรมก็น้อยกว่า แต่ถ้ามีงาน

แข่งขันใหญ่ที่ทุกโรงเรียนเข้าร่วม แล้วมีโอกาสดำเนินโครงการ
เกียรติคุณก็เป็นอีกเรื่อง ที่จริงไม่ต้องสนใจว่าเป็นใบประกาศจาก
งานไหนด้วยซ้ำ แค่ได้เข้าร่วมแข่งขันอย่างต่อเนื่อง ก็ช่วยต่อการ
ยื่นเรื่องขอให้ชมรมอยู่ต่อไปได้”

“ก็อย่างที่ว่านั่นแหละ” คราวนี้โคอิซุมิซังเปิดปากพูด
“สำหรับชมรมทางวัฒนธรรมที่ไม่มีงานแข่งขันอย่างเป็นทางการ
ให้ลงแข่งแล้ว งานวัฒนธรรมจึงกลายเป็นสถานที่แสดงผลงาน
เพียงแห่งเดียวยังงั้นละ และการพิจารณาเนื้อหาการแสดงผลงาน
ก็มีผลต่อการของบสำหรับปีหน้าด้วย ถ้าได้งบประมาณมาเพิ่มสักนิด
ก็จะช่วยให้ไม่ต้องลดระดับความสามารถในการทำกิจกรรมลง ต่อให้
สมาชิกชมรมจะน้อยนิดแค่ไหน การหางบประมาณก็เป็นเหมือน
โอกาสสุดท้ายที่จะทำให้ชมรมคงอยู่ต่อไปได้”

ฉันที่กำลังอ้าปากหอบเหมือนตุ๊กตาดานี⁶ตามโนโซมิเสียงเบา

“นี่ แล้วพวกโนโซมิไม่เป็นอะไรหรือ”

“ไม่เป็นอะไรคือ?”

“ก็...” ฉันหันไปมองสมาชิกชมรมที่อยู่ตรงระเบียงทางเดิน
ชมรมวาดภาพด้วยปากกา รวมโนโซมิแล้วก็มีแค่สี่คน

“ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก ก็ร่วมงานแข่งขันทางการกันตลอด
อยู่แล้ว”

“งานแข่งขันทางการ?”

“มั้งะโคชิเอ็น”

“...มันอะไรละนั่น”

⁶ ตุ๊กตาดินเผาสมัยโคฟุง (ช่วงกลางคริสตศตวรรษที่ 3-7) ที่ถูกขุดพบใน
สุสานโบราณ มีลักษณะเป็นรูปคนทรงกระบอกรอ อ้าปากหอบ

ฮารุตะกับโคอิซุมิซังที่กำลังมองดูการโต้ตอบของเราสองคน
หัวเราะก๊าก

“จิกะจัง ถึงจะเป็นแค่การ์ตูนก็เถอะ แต่มันมีงานแข่งขันใหญ่
จัดขึ้นอย่างเป็นทางการที่จังหวัดโคจิทุกปีนะ มีหนังสือพิมพ์หรือ
สถานีโทรทัศน์ดัง ๆ ให้การสนับสนุนอยู่”

“ชมรมวาดภาพด้วยปากกาเป็นชมรมหนึ่งที่หาทางออกได้ดี
ทีเดียว” โคอิซุมิซังพูด

“อย่างนั้นเหรอ...” ไม่เห็นรู้เลย โนโซมิไม่เคยเล่าให้ฟังสักคำ
“ขอโทษนะ” ฉันขอโทษโนโซมิ

“ชมรมชิวะล่ะครับเป็นยังไงบ้าง รุ่นพี่” ฮารุตะถามโคอิซุมิซัง
ขึ้นมาดื้อ ๆ

“ชมรมชิวะทำไมเหรอ” โคอิซุมิซังทำหน้าตกใจ

“ก็นักเรียนปีสามที่เป็นหัวหน้าชมรมนั้นเพิ่งย้ายโรงเรียนไป
ตอนก่อนเปิดเทอมฤดูร้อน แล้วก็เหลือสมาชิกปีหนึ่งแค่สามคนไม่ใช่
เหรอครับ”

“อ้อ หัวหน้าชมรมนั้นกับฉันเป็นเพื่อนกันนะ ปีที่แล้ว
หมอนั้นเข้าไปถึงรอบคัดเลือกจากตัวแทนภูมิภาคของรางวัล
วิทยาศาสตร์นักเรียนญี่ปุ่นเลยนะ เขาพยายามจะจำลองทะเล
โอกินาวาที่บ้านเกิดของตัวเองให้อยู่ในตู้ปลาละ งานวิจัยนั้นสมาชิก
ปีหนึ่งก็รับช่วงต่อ ปีนี้ก็เลยไปถึงการคัดเลือกรอบสุดท้ายเลยด้วย
จุดเด่นของการจัดแสดงของงานวัฒนธรรมคราวนี้ก็คือไอ้นี้แหละ”

“รางวัลวิทยาศาสตร์นักเรียนญี่ปุ่น...ไม่ว่าชมรมไหนก็หา
ทางออกด้วยวิธีแบบนี้แหละ” ฮารุตะชม

ฉันถามโคอิซุมิซัง “ถ้าฉันหาชมรมที่ฮารุตะพูดถึงเมื่อไหร่ล่ะ”

“ก็เป็นชมรมที่ยังหางานแข่งขันอย่างเป็นทางการที่จะเข้าร่วม

ไม่ได้นะสิ ทุกคนต่างกลุ่มใจที่ไม่ค่อยมีสมาชิกชมรม หรืออาจารย์ที่ปรึกษาไม่กระตือรือร้น อยู่ในช่วงวิกฤตว่าชมรมจะได้ไปต่อหรือเปล่านั้นแหละ การแสดงงานวัฒนธรรมปีนี้พวกเราจึงตั้งใจกันเต็มที่ มาตั้งแต่ปิดเทอมฤดูร้อนแล้ว สมาชิกชมรมบางคนถึงขนาดทำงานพิเศษเพื่อหาเงินมาโปะค่ากิจกรรมที่ขาด แต่ก็ยัง...”

โคอิซุมิซังหยุดพูดอย่างเจ็บใจ ขณะที่ภายในห้องกลับสู่ความเงียบสงัด ฮารุตะก็พูดขึ้นมา

“ใครบางคนกำลังพยายามทำให้งานวัฒนธรรมถูกยกเลิกโดยใช้ประโยชน์จากจดหมายขอขอรุ่นพี่อยู่หรือครับ เพื่อไล่ต้อนให้ชมรมวัฒนธรรมทั้งห้าต้องยุบไปสินะ”

“อย่างน้อยฉันก็คิดอย่างนั้น เพราะอย่างนั้นฉันถึงอภัยให้ไม่ได้ไงล่ะ”

“รุ่นพี่เคยไปมีเรื่องบาดหมางอะไรกับใครมาก่อนมั๊ยครับ”

“ฉันคิดว่าไม่มีนะ สมาชิกชมรมคนขึ้นชอบมาแยกลเองก็คงเหมือนกัน สมาชิกของอีกสี่ชมรมที่เหลือก็ธรรมดาๆ ทุกคนเป็นคนดีทั้งนั้น ฉันคิดไม่ออกเลยว่าจะไปบาดหมางอะไรกับใครได้”

“อืม เราไม่มีทางเข้าใจสิ่งที่อยู่ในใจของคนอื่นหรอก” ฉันทพูดแทรกเสียงค่อย

“ว่าอะไรนะ” โคอิซุมิซังถาม “แถนี่เป็นสาว ม.ปลายจริงรีเปล่าอย่าพูดจาปลงชีวิตเหมือนมามาซังฟัวทั้งตามสแน็คบาร์แถวซานเมืองสิ!”

“เอาน่าๆ” ฮารุตะห้าม “กลับเข้าเรื่องกันดีกว่าครับ คิดว่าผลประโยชน์ของโจรขโมยผลึกคืออะไร”

“อังกิจกรรมชมรมลดลงเท่าไร กรอบงบประมาณปีหน้าก็จะเพิ่มขึ้นเท่านั้น ฉันคิดว่ามีคนที่ภาวนาให้เป็นอย่างนั้นอยู่ ถ้ามีอยู่จริง

ก็คงเป็นชมรมทางวัฒนธรรมสักคนนี่ละ”

“ทำไมล่ะครับ”

“ที่ฉันคิดแบบนั้นก็เพราะว่าปีนี้ชมรมเคมีจะจัดแสดงผลึกคอปเปอร์ซัลเฟตด้วย แล้วคนที่รู้สถานที่เก็บรักษาก็มีแค่คนในชมรมทางวัฒนธรรมที่มีหน้าที่เตรียมงานเท่านั้น”

“แล้วสาเหตุที่สงสัยโนโซมิซึ่งชมรมวาดภาพด้วยปากกาคืออะไรรึครับ” ฮารุตะลดเสียงลงหนึ่งระดับ

“เพราะเมื่อเช้าไม่ได้มาเข้าร่วมการค้นหาลึกลับ”

“แค่นั้น”

“เออ”

พอได้ฟังคำพูดนั้นแล้วฮารุตะก็โล่งอก แต่ฉันไม่สามารถทนเงียบอยู่ได้จึงผลักหลังฮารุตะตั้งตึงแล้วไปยืนอยู่ข้างหน้าโคอิซุมิซึ่งเสียงศีรษะของฮารุตะโขกกับมุมของโต๊ะอาจารย์ดังลั่น

“ใจร้าย ไม่ใจร้ายไปหน่อยเหรอกะ โนโซมินั่งทำแผ่นพับของงานวัฒนธรรมทั้งคืนเลยนะ โนโซมิเองก็ภาวนาให้งานวัฒนธรรมประสบความสำเร็จเหมือนกัน ทั้งที่อดหลับอดนอนทำทั้งคืนเพราะอยากจะช่วย แต่ก็ยัง ก็ยัง...”

โนโซมิตกใจอ้าปากค้าง กำชายชุดเครื่องแบบของฉันไว้

โคอิซุมิซึ่งมองลงมาต่ำแล้วหยิบแผ่นพับขึ้นมาหนึ่งใบ “...ก็ทำได้สินี” เขาพิมพ์แล้วขอโทษเสียงเบา “ขอโทษที่สงสัย”

ฮารุตะที่หมอบอยู่ที่พื้นลุกขึ้นราวกับเพิ่งตื่นจากฝันร้าย ส่ายหน้าด้วยอาการที่เหมือนกับนิกะไรบางอย่างออก แล้วเดินโซเซออกจากห้องเรียน

ฉันที่เพิ่งรู้สึกตัวพูดว่า “โนโซมิ ผากที่เหลือด้วยนะ” แล้วตามฮารุตะไป

ฮารุตะอยู่ที่สุตระเบียงทางเดิน เอาหน้าผากแนบหน้าตักแน่น เพื่อให้ศิระะเย็นลง

“...ขอโทษ หัวนะ เจ็บรีเปลา”

“เหลือเวลาอยู่เท่าไร”

เสียงของฮารุตะดังกลบเสียงของฉิน

“อีกสองชั่วโมงจะมีการประชุมของกรรมการจัดงานนะ”

ฮารุตะนั่งเงียบ ฉินไล่ตามสายตาของเขาไป เห็นร่างของนักเรียนหญิงที่เหมือนเคยเห็นมาก่อนอยู่ใกล้ ๆ กับประตูโรงเรียน กำลังเดินโซเซออกจากประตูโรงเรียนราวกับถูกล่ามด้วยโซ่ตรวนหนัก ๆ นักเรียนปีหนึ่งชมรมชีวะที่อยู่กับอาจารย์คุซาคาเบะนี่ ฉินคิดได้แค่ว่าสภาพร่างกายเธอคงจะแย่มาก ๆ

“นี่ ช่วยหว่านล้อมกรรมการจัดงานทุกคนให้เลื่อนการแจ้งอาจารย์เป็นวันพรุ่งนี้ได้มั้ย”

“เฮ้ะ”

“ขออ้องละ”

“ก็อาจจะได้นะ แต่ว่าทำไมละ ผลึกมันจะกลับมาจริง ๆ เหรอ”

“ผลึกมันไม่กลับมาในสภาพเดิมแล้วละ” ฮารุตะพูดจาเป็นปริศนา “ฉินรู้ความจริงเกี่ยวกับโจรขโมยผลึกแล้ว”

5

เวลาหกโมงสามสิบนาที ฉินเดินตามหาฮารุตะไปทั่วอาคารเรียน กระเป่าของเขายังอยู่ที่ห้องดนตรีจึงเข้าใจว่ายังไม่ได้กลับบ้าน ช่วงนี้เป็นช่วงเตรียมงานวัฒนธรรม เวลาเลิกเรียนจึงถูกเลื่อนออกไปจนช้ากว่าปกติหนึ่งชั่วโมง อีกสามสิบนาทีที่ต้องออกจากอาคารเรียนแล้ว

ฉันเดินอยู่บนชั้นสองของอาคารเรียนที่เริ่มมืดลงแล้ว เมื่อสังเกตเห็นว่าประตูห้องวิทยาศาสตร์แง้มอยู่เล็กน้อย จึงแอบมองเข้าไปอย่างระมัดระวัง

มีเงาคนร่างเล็กนั่งอยู่บนโต๊ะยาวตัวหนึ่ง ฮารุตะนั่นเอง

“ฮารุตะ” ฉันเปลอสงเสียงอย่างไม่เกรงอกเกรงใจ

“อ้าว? ยังไม่กลับอีกหรือ?”

“อะไรเนี่ย” ฉันหยุดยืน “อุตสาหกรรมเป็นห่วงแท้ๆ”

“ซู้” ฮารุตะเอานิ้วชี้แตะที่ปาก “รอเจียบๆ พยายามอย่าส่งเสียงเท่าที่จะทำได้จนกว่าจะทุ่มหนึ่งนะ”

“ถ้ารอแล้วจะเกิดอะไรขึ้นหรือ” ฉันกระซิบกระซาบขณะที่เข้าไปใกล้ๆ

“รอไปเดี๋ยวก็รู้เองนั่น” ฮารุตะกระซิบกลับมาอย่างมีนัย “ว่าแต่มาอยู่ในที่แบบนี้ด้วยกัน ถ้าใครมาเห็นเข้าจะเข้าใจเราสองคนผิดเอาได้นะ”

ฉันแยกตัวห่างออกมาจากฮารุตะเล็กน้อย

ยิ่งใกล้เวลาหนึ่งทุ่มมากเท่าไร เสียงอึกทักตามอาคารเรียนก็ยิ่งลดลงเท่านั้น แสงสลัวที่ค่อยๆ มีดลที่ละนิดลวงล้าเข้ามาในห้องวิทยาศาสตร์ มีเพียงแสงไฟจากสนามส่องมาทางหน้าต่างเล็กน้อยพอช่วยให้ความสว่าง เมื่อก้มลงมองนาฬิกาข้อมือก็พบว่าเลยเวลาหนึ่งทุ่มไปแล้ว

ฉันได้ยินเสียงฝีเท้าตึกๆ ใกล้เข้ามาจากสุตระเบียงทางเดิน เสียงฝีเท้านั้นหยุดที่หน้าห้องวิทยาศาสตร์พอดีพอดี ฉันก้มลงหายใจ

“คามิโจคุงอยู่รึเปล่า”

เสียงที่ได้ยินจากอีกฟากของประตูเป็นเสียงเล็ก ๆ ของนักเรียนหญิง

“อยู่สิ”

พอฮารุตะตอบ เงานี่ดูหดเล็กเปิดประตูเข้ามา ใบหน้ามองเห็นไม่ชัดนัก เธอกำลังอึดอัดบางอย่างที่ดูสำคัญเอาไว้ มันคือกระบอกน้ำสเตนเลส

ฉันเกือบส่งเสียงร้อง เพื่อนร่วมชั้นจากชมรมชีวิตที่อยู่กับอาจารย์คุซาคาเบะในตอนนั้นนี่นา พอเธอเห็นว่าฉันอยู่ด้วยก็ตั้งท่าจะถอยหลังออกไปด้วยสีหน้าตกใจ

“ไม่ต้องหนีหรอก ถึงผู้หญิงคนนี้จะเป็พวกชอบใช้ความรุนแรง แต่ก็เป็พวกเดียวกับเธอนะ”

พูดไม่เข้าเรื่อง ฉันทำหน้าแบ่ แต่ก็พยายามควบคุมตัวเองไว้

“อะ...อืม ฉันไม่ทำอะไรหรอก มาตรงนี่สิ”

เธอค่อยๆ เดินก้มหน้าเข้ามาที่ละก้าว พอฮารุตะลงจากโต๊ะแล้วยื่นมือออกไป เธอก็ส่งกระบอกน้ำสเตนเลสให้โดยไม่พูดอะไร

ฮารุตะเปิดฝากระบอกน้ำที่รับมา จากนั้นหยิบปิกเกอร์ที่อยู่บนโต๊ะ ชูภาชนะแก้วให้เห็นภายใต้แสงสลัวที่ส่องมาจากหน้าต่าง แล้วเทสิ่งที่อยู่ในกระบอกออกมา

“อา—”

ของเหลวสีฟ้าใสถูกเติมลงไปในปีกเกอร์จนเต็ม

ฉันพูดอะไรไม่ออก

“นี่คือ...ผลึกคอปเปอร์ซัลเฟตที่เปลี่ยนรูปไปแล้วอย่างสมบูรณ์ ไซม์ยี่”

พอฮารุตะพูด เธอก็พยักหน้าหงึกๆ

“มันคือสารละลายอิมตัวของคอปเปอร์ซัลเฟตนะ ถ้าเอาผลึกใส่ลงไปในช่วงพลาสมาหรือภาชนะอะไรสักอย่าง เขย่าแล้ววางทิ้งไว้หนึ่งวันก็จะกลายเป็นแบบนี้ได้ เธอจำเป็นต้องใช้มันไซม์ยี่”

เธอพยักหน้าเสียบๆ ร่างกายสั่นเทาขึ้นเรื่อยๆ

“นี่เธอขโมยทุกอย่างที่รู้ว่ามันเป็นยาพิษร้ายแรงนั่นแหละ” ในที่สุดฉันก็เปล่งเสียงออกมาได้

เธอเปิดปากเสียบกริบ อดทนรอแค่วันก็ไม่มีท่าทีว่าจะพูด ฉันหงุดหงิดกับท่าทีแบบนั้นจึงเดินเข้าไปหาเธอแล้วจับไหล่เอาไว้

“ตอบมาสิ เธอต้องการขโมยยาพิษร้ายแรงนั้นไปทำอะไรกันแน่ รู้รีเปล่าว่าทุกคนกังวลแค่วันว่างานวัฒนธรรมจะต้องยกเลิก รีเปล่านะ”

เธอร้องไห้โฮ แล้วทรุดตัวหมอบลงที่พื้นทั้งอย่างนั้น เสียงร้องไห้โฮดังไปทั่วห้องวิทยาศาสตร์ ร้องไห้แบบนั้นมันไม่รู้เรื่อง... ร้องไห้แบบนั้น...ฉันยืนตะลึงค้างอยู่ตรงนั้น

“จ๊ะจิง”

ฉันหันไปตามเสียงของฮารุตะ

“ถ้ามองจากมุมมองของพวกเรา มันอาจจะเป็นยาพิษร้าย แต่ถ้ามองจากมุมมองของเธอ มันเป็นอย่างอื่นนะ”

“...หมายความว่ายังไง”

“มันเป็นยารักษาโรคนะ โรคจุดขาวกับโรคเวลเว็ด มีการค้นพบโดยบังเอิญมาตั้งแต่โบราณแล้วว่า สารละลายคอปเปอร์ซัลเฟตสามารถใช้เป็นยารักษาโรคสองโรคนี้ได้”

“โรคอะไรนะ” ฉันมองเธอที่ร้องไห้ไม่หยุด “แล้วใครกันล่ะที่ป่วย”

“ก็ซุซุเมะ⁷ นั่นไงล่ะ ปลายลิตหินฟ้าทางสาม ชื่อวิทยาศาสตร์คือ คริสปีเทร่า ไชยาเนีย อยู่ในวงศ์ปลายลิตหิน เป็นปลาทะเล

⁷ ซุซุเมะ ย่อมาจากซุซุเมะไต ที่แปลว่า ปลายลิตหิน

เซตร้อน ตัวเป็นสีฟ้า น้ำทะเลสดใส เป็นที่รู้จักกว้างขวางในญี่ปุ่น อยู่รวมกันเป็นฝูงในแอ่งน้ำขึ้นน้ำลงตามแนวปะการังที่โอกินาวา บางทีงานวิจัยที่หัวหน้าชมรมชีวิตทั้งเอาไว้คงเป็นการสังเกตการณ์ระบบนิเวศของปลาชนิดที่นั่นละมัง”

ฉันจ้องไปที่ฮารุตะ

“โรคจุดขาวเป็นโรคที่เกิดกับปลาตู้เท่านั้น ในช่วงแรกจะมีจุดสีขาวขนาดประมาณหนึ่งมิลลิเมตรปรากฏ ถ้าปล่อยไว้ก็จะกระจายไปทั่วตัวภายในเวลาอันสั้น ปลาที่มีจุดขาวปกคลุมไปทั้งตัวจะเอาตัวไปถูกับก้อนกรวดหรือขอนไม้อย่างรุนแรง เนื่องจากอาการเจ็บปวดบางที่เธออาจจะ—”

ฮารุตะวางบีกเกอร์ที่อยู่ในมือลงบนโต๊ะยาวแล้วพูดต่อ

“ฉันคิดว่าเธอคงจะเห็นปลาชนิดที่ฟ้าหางส้มตัวนั้นแล้วรู้สึกเจ็บปวด อยากรักษามันให้หายเอามาก ๆ ก็เลยใช้ยาที่มีขายตามท้องตลาดทั่วไป แต่ว่ามันไม่ช่วยให้ดีขึ้นแม้แต่น้อย สิ่งที่แตกต่างกันระหว่างโรคจุดขาวในปลาทะเลกับโรคจุดขาวในปลาน้ำจืดก็คือชนิดของปรสิต ยาที่ใช้กับปลาทะเลไม่ค่อยมีขายทั่วไปสักเท่าไร ถึงจะมียาที่ใช้ได้ผลกับโรคจุดขาวในปลาทะเลอยู่เหมือนกัน แต่มีราคาแพงและเธอไม่สามารถใช้ยาราคาแพงได้”

“ทำไม่ละ...” ฉันพิมพ์

“ชมรมชีวิตเป็นชมรมวัฒนธรรมจึงได้งบประมาณน้อย สมาชิกมีแค่คนนักเรียนปีหนึ่งสามคน แถมยังต้องเลี้ยงดูปลาเซตร้อนที่มีค่าใช้จ่ายสูงให้รอด ฉันคิดว่าบางทีคงเอาค่าขนมตัวเองมาใช้ด้วย เพราะไม่อยากทำลายงานวิจัยที่หัวหน้าชมรมยกให้ยังงั้น เธอจึงต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อให้ได้จัดแสดงในงานวัฒนธรรม อยากได้รับการยอมรับเพื่อที่ชมรมจะได้คงอยู่ต่อไป”

ฉันมองเธอยังหมอบอยู่ที่พื้น

“จริงเหรอ”

เธอยกหน้าทั้ง ๆ ที่ยังก้มหน้าเข้าหาพื้น ในที่สุดก็ได้ยินเสียงที่สั้นไม่หยุดของเธอ

“ฉันได้ยินเรื่องคอปเปอร์ซัลเฟตมาจากคนรู้จักค่ะ แล้วก็รู้ว่าชมรมเคมีสร้างผลึกของมันเอาไว้และให้ความสำคัญกับมันอย่างมาก แต่ก็คิดว่าแอดันเดียว...” เสียงร้องให้ดังขึ้น “ฉันแอบเอามันกลับไปพร้อมกับพลาสติกหีนฟ้าหางส้มที่ป่วย...แต่ก็กลัว สุดท้ายก็ไม่สามารถใช้มันได้...”

“สิ่งนั้นนะ” ฮารุตะพูดแทรก “ถ้าความเข้มข้นของสารละลายคอปเปอร์ซัลเฟตไม่ถูกต้องละก็ อาจจะทำให้พลาสติกหีนฟ้าหางส้มตายได้สินะ”

เธอยกหน้า “วันต่อมา เรื่องที่ฉันแอบเอาปลากลับบ้านก็กลายเป็นเรื่องราวใหญ่โตขึ้นมา ฉันก็รีบกลับบ้านไปเอาปลามาคืนที่เดิมแล้วค่ะ แต่ก็ไม่สามารถพูดเรื่องคอปเปอร์ซัลเฟตได้ ฉันได้ยินจากเพื่อนที่เป็นกรรมการจัดงานว่ามันเป็นยาพิษร้ายแรง จึงกลายเป็นเรื่องใหญ่เมื่อถูกขโมยไป แต่ถึงฉันอยากจะเอาไปคืนไว้ที่เดิมแค่นั้น ก็ดันละลายผลึกหมดแล้ว ไม่สามารถทำให้กลับคืนสู่สภาพเดิมได้...”

ฉันรับฟังเงียบ ๆ โจรขโมยซุซุเมะ คำพูดของอาจารย์คุซาคาเบะในตอนนั้นผุดขึ้นมาในหัวอีกครั้ง

“ขอโทษค่ะ ขอโทษค่ะ” เธอขอโทษไม่หยุดจนหัวใจของพวกเราที่ฟังอยู่นั้นรู้สึกเจ็บปวดขึ้นมา “ฉันแก้ปัญหาเอาไว้คนเดียวจนเรื่องบานปลายไม่สามารถแก้ไขอะไรได้ แล้วตอนนั้นคามิโจคุงก็เรียกฉัน”

จู่ๆ ฉันก็คิดได้ว่า หรือว่าเธอชอบนักเรียนปีสามหัวหน้าชมรมที่ย้ายโรงเรียนไป ถึงได้พยายามปกป้องงานวิจัยของเขาขนาดนี้ พยายามทำให้ทะเลือกินาวาบ้านเกิดของเขาที่จำลองไว้ในโลกของตุ๋ปลาได้คงอยู่ที่โรงเรียนนี้ ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม นี่หมายความว่า—

“คลี่คลายหมดแล้ว” ฮารุตะมองไปด้านนอก แล้วพูดออกมาโดยไม่สื่อถึงอารมณ์ใดๆ

“แต่ว่า” ไม่ว่าจะยังไงฉันก็ไม่สามารถขจัดความกังวลทั้งไปได้

ฮารุตะทำเสียงไม่พอใจเล็กน้อยแล้วหยิบกระเป๋าสดางค์ออกมา จากนั้นก็ดีดเหรียญห้าร้อยเยนขึ้น ฉันรับเหรียญห้าร้อยเยนที่หมุนคว้างกลางอากาศด้วยท่าที่คล้ายกับท่ารับดาบด้วยมือเปล่า

“ถ้าไปคุยกับกรรมการจัดงานแล้วจัดโครงการระดมทุนขึ้นมา ก็น่าจะพอลำบากได้นะ ฉันคิดว่าพวกเธอที่เป็นกรรมการจัดงานไม่มีสิทธิ์ไปโทษเขาหรอก”

เพื่อปกป้องสิ่งสำคัญจึงลงมือทำโดยไม่ไตร่ตรองให้เสียก่อน ไม่ต่างกับพวกฉันนั่นแหละ

“อิม” ฉันตอบ “เข้าวันพรุ่งนี้ฉันจะบอกกรรมการจัดงานทุกคนเอง ฉันคิดว่าทุกคนจะต้องเข้าใจอย่างแน่นอน ไม่มีใครบ่นอะไรหรอก”

“จิกะจัง แบบนั้นละ”

เด็กสาวคนนั้นเงยหน้ามองพลางสูดน้ำมูก ยิ่งเซ็ดเท่าไร น้ำตาก็ยิ่งไหลออกมาจนพื้นเปียก

“นี่ ไม่รีบกลับบ้านเดี่ยวโดนอาจารย์ดุเอานะ”

ฉันดึงแขนของเธอให้ลุกขึ้นมา ตอนที่ฉันจะออกจากห้องวิทยาศาสตร์ก็นึกขึ้นได้ว่าทั้งฮารุตะไว้คนเดียว

ฮารุตะหันหลังให้ขณะมองออกไปนอกหน้าต่าง สูดปลายสายตานั้นมีประตูของงานวัฒนธรรมที่สร้างค้างไว้

6

วันงานวัฒนธรรม ชมรมเครื่องเป่าที่แสดงสดอมป์ในครึ่งหลังของการแสดงดนตรีบนเวทีในโรงยิมได้รับเสียงปรบมือเปาะแปะๆ แก้อื้อที่เตรียมไว้มีคนนั่งไม่เต็ม แต่มันก็ช่วยไม่ได้ เพราะเป็นอย่างนี้คล้ายๆ กันทุกปีอยู่แล้ว

ฉันก็เก็บอุปกรณ์การแสดงในขณะที่ยืนไปทางที่นั่งผู้ชม

โนโซมิโบกมือให้ โคอิซุมิซึ่งจากชมรมคนขึ้นขอบมายากลปรบมือเบาด้วยสีหน้าเคืองๆ

อาจารย์คุซาคาเบะกำลังถูกสมาชิกชมรมหญิงจากทุกชั้นปีรุมล้อมอยู่หลังเวที ฉันได้ยินเสียงระริกกระรี่เข้าหู ฮี ทำตัวเด็กเซมัดคำว่า“ชอบ”ของพวกเธอกับคำว่า“ชอบ”ของฉันมันต่างกัน คำว่า“ชอบ”ของฉันนะ มีแค่ฉันที่วิ่งวุ่นกับอาจารย์เพื่อหาสมาชิกชมรมคอยเฝ้ามองอาจารย์มาตลอดเท่านั้นจึงจะพูดได้ ก่อนปิดเทอมฤดูร้อนที่ผ่านมา ฉันนึกภาพการแสดงอันยอดเยี่ยมในวันนี้ไม่ออกเลยจริงๆ ฉันต่างหากที่สมควรจะได้แบ่งปันความประทับใจนี้กับอาจารย์

แต่ก็เกิดการคำนวณผิดพลาดขึ้นมา

คนที่วิ่งวุ่นหาสมาชิกชมรมจนชอบอาจารย์ไม่ได้มีแค่ฉันคนเดียว ยังมีอยู่อีกคน

สายตาของฉันมองลงจากเวทีไปยังจุดจุดหนึ่งตรงที่นั่งผู้ชมสมาชิกชมรมชีวะอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา กรรมการจัดงานทุกคน